

การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มพูน
ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเอง
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

เกิดศิริ ชมภูภาวิน

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
กันยายน 2553

การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มพูน
ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเอง
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

เกิดศิริ ชมภูภาวิน

วิทยานิพนธ์นี้เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กันยายน 2553

การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มพูน
ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเอง
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

เกิดศิริ ชมภูกาวัน

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....*พร น*.....ประธานกรรมการ

.....*พร น*.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผจงกาญจน์ ภูวิภาคารวรรณ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์

.....*พร น*.....กรรมการ

.....*อารณี ชาญกุล*.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์

รองศาสตราจารย์ ดร.จารุณี มณีกุล

.....*อารณี ชาญกุล*.....กรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร. จารุณี มณีกุล

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

17 กันยายน 2553

© ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วณิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. จารุณี มณีกุล กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และกำลังใจผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงศกาญจน์ ภูวิภาดาบรรณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ ให้คำแนะนำ และกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาตลอด

ขอขอบพระคุณ อาจารย์เกศินี ศรีรัตน์ และอาจารย์ Ralph O' Connor ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการสอนและเก็บรวบรวมข้อมูล และอาจารย์ศักดิ์ชัย แก้วกิริยา ที่ช่วยประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนในทุกบทเรียน

ขอขอบพระคุณ อาจารย์อเล็กซานเดอร์ วี โอ แมททิว ประธานกรรมการผู้บริหาร โรงเรียน และอาจารย์อุษณีย์ อรุณรัตน์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ ที่ได้อำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาทำการสอน และขอขอบคุณนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ปีที่ 2/5 สาขาภาษาต่างประเทศธุรกิจ ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณแม่จันทร์หอม คุณพ่อสันติ ชมภูภาวิน คุณจุไรรัตน์ ชมภูภาวิน น้องสาว ตลอดจนบุตรชายและบุตรสาวที่เป็นแรงใจสำคัญที่ส่งเสริมให้ผู้วิจัยมีความมานะในการศึกษาและทำวิจัยนี้ให้สำเร็จลุล่วงลงได้

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น TE 2008 ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณปฎิญา ปีกคำ คุณบรรเจิด จิตต์มั่น อาจารย์โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ที่ได้ให้มิตรภาพ ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจมาโดยตลอดระยะเวลาการศึกษาและการวิจัยซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยของผู้วิจัย และขอแสดงความระลึกถึงพระคุณครูอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาตั้งแต่ต้นตราบเท่าทุกวันนี้

เกศศิริ ชมภูภาวิน

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง		
ผู้เขียน	นางสาวเกศศิริ ชมภูกาวิณ		
ปริญญา	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ)		
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วนิตา รongศาสตราจารย์ ดร. จารุณี	เพ็ญกิ่งกาญจน์ มณีกุล	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 โรงเรียนพลิชยการลานนาเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (3212-2102) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 8 แผน แผนละ 3 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ทำการประเมินระหว่างเรียน และแบบวัดความมั่นใจในตนเอง ทำการวัดก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และผู้เรียนร้อยละ 41.18 มีความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมาก ร้อยละ 47.05 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.76 อยู่ในระดับพอใช้ หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
2. ความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับสูงหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

Thesis Title Use of Task-based Activities on Tourist Attractions to Enhance English Listening-Speaking Abilities and Self- confidence of Higher Level Vocational Students

Author Mrs. Kerdsiri Chomphookarwin

Degree Master of Education (Teaching English)

Thesis Advisory Committee

Asst. Prof. Dr. Wanida Penkingarn Advisor

Assoc. Prof. Dr. Jarunee Maneekul Co-advisor

ABSTRACT

The purposes of this research were to study students' English listening-speaking abilities during learning through task-based activities on tourist attractions and to compare students' self-confidence before and after the use of task-based activities on tourist attractions. The target group was 34 higher level vocational students who took the English for Tourism course (3212-2102) in the first semester of the academic year 2010 at Lanna Commercial College, Chiang Mai. The experimental instruments consisted of 8 lesson plans using task-based activities on tourist attractions , an English listening -speaking evaluation form which was administered to the students during each lesson plan and an evaluation form for self-confidence which was administered to the students before and after using task-based activities . The data obtained were analyzed for the mean, standard deviation and percentage.

The findings of the research were as follows:

1. All students' listening-speaking abilities met the criterion(50%), 41.18% of them was at the good to excellent level, 47.05% of them was at the moderate level and 11.76 % of them was at the fair level after learning through task-based activities on tourist attractions.
2. The students' self-confidence increased to the higher level after learning through task-based activities on tourist attractions.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	๗
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามเพื่อการวิจัย	7
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่ได้รับ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
กิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน	10
ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ	19
ความมั่นใจในตนเอง	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	31
กลุ่มเป้าหมาย	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	38
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	43
สรุปผลการวิจัย	43
อภิปรายผล	44
ข้อเสนอแนะ	50

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก	58
ภาคผนวก ข	59
ภาคผนวก ค	76
ภาคผนวก ง	78
ภาคผนวก จ	80
ประวัติผู้เขียน	82

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 ขอบข่ายของแผนการเรียนรู้โดยใช้ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว	33
2 แสดงการให้คะแนนความสามารถในการวัดความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ	35
3 แสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการเรียนโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวจำนวน 8 แผนการสอน	40
4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	42

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญที่ใช้สื่อความหมายได้เกือบทั่วโลก เป็นภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือในการรับและส่งข้อมูล ด้านการศึกษา เทคโนโลยีและการดำเนินธุรกิจประเภทต่าง ๆ รวมทั้งธุรกิจท่องเที่ยวซึ่งเป็นธุรกิจหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโลกและประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง ธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้เป็นอันดับหนึ่ง จากสถิติพบว่าตั้งแต่ปี 2535 เป็นต้นมามีนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้ามาเยือนประเทศไทยมากขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในปี 2542 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทย ถึง 8.58 ล้านคน สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นจำนวนเงิน 203,858 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2002) จึงกล่าวได้ว่าธุรกิจการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างยิ่ง โดยก่อให้เกิดการลงทุนที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว เช่น ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจอาหาร ธุรกิจโรงแรม และธุรกิจการท่องเที่ยว

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดเชียงใหม่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่มีสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญประกอบไปด้วย สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งสินค้าหัตถกรรมรวมไปถึง เทศกาล และประเพณีท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมาเยี่ยมชมทุกปี จึงทำให้เกิดการจ้างงานในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ในธุรกิจการท่องเที่ยว มัคคุเทศก์เป็นอาชีพหนึ่งที่นับได้ว่ามีความสำคัญ และทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวดำเนินไปได้ด้วยดี เพราะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมากกว่าอาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวและเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว ดังนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่มััคคุเทศก์จึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในด้านเนื้อหาในศาสตร์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิจารณ์ศิลป์ และขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นอย่างดี นอกจากนี้แล้ว

ยังจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อให้ข้อมูลถ่ายทอดความรู้ในด้านต่างๆ เหล่านี้ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ดังนั้นในปัจจุบันจึงมีการจัดการเรียนการสอนวิชาด้านธุรกิจท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางตั้งแต่ระดับวุฒิปริญญาตรี วิชาชีพ (ปวช.) ระดับวุฒิปริญญาตรีวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อนุปริญญาและระดับปริญญาตรี ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (อุษณีย์ โพรธิ์ม, 2549)

ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องมีการสอนเพื่อเตรียมให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อใช้ประกอบอาชีพภาคปฏิบัติได้อีกในอนาคต จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ซึ่งผู้เรียนมีความรู้ความสามารถด้านการฟัง พูด ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและพอจะมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวแต่ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนมักจะจำรูปแบบของภาษาและใช้วิธีท่องจำ ไม่สามารถใช้ภาษาอย่างฉับพลันในสถานการณ์จริงได้ ผู้เรียนไม่ได้นำสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปฝึกปฏิบัติ และขาดการฝึกฝนทักษะด้านการ ฟัง พูด ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนจึงควรให้ผู้เรียนได้มีการฝึกการใช้รูปแบบภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงซึ่งสอดคล้องกับ อุทัยวรรณ ค่านวิวัฒน์ (2528) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ควรเน้นทางการ ฟัง พูด เพราะฉะนั้นในการจัดกิจกรรมที่เป็นการฝึกฝนทักษะทางการฟัง และการพูดนั้นสามารถทำได้โดยเน้นให้ผู้เรียนมุ่งปฏิสัมพันธ์ให้มาก ส่วนกิจกรรมที่กำหนดให้ ควรประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นตัวป้อนที่มีความหมายใกล้เคียงต่อสภาพความเป็นจริง และเมื่อผู้สอนได้ให้ข้อมูลที่เป็นตัวป้อนเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนจะเป็นการช่วยเตรียมให้ผู้เรียนทำงานได้มากขึ้น

นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ยังได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจนัก กล่าวคือ ผู้เรียนยังไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้เท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนขาดโอกาสในการฝึกทักษะด้านการ ฟัง พูด ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ไม่กล้ามีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จะเห็นได้ว่านอกจากปัญหาการเรียนการสอนแล้ว ปัจจัยทางด้านความรู้สึกนึกคิด เช่น การขาดความมั่นใจในตนเอง (Self-confidence) ก็มีผลต่อความสำเร็จของผู้เรียน เนื่องจากความรู้สึกขาดความมั่นใจในตนเองเป็นส่วนประกอบของอัตมโนทัศน์ (Self concept) ที่เป็นตัวควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับ Pajares (1997 อ้างใน ครุณี บริจาค, 2551) ที่กล่าวว่า การตัดสินใจ หรือการ

คาดหวังของคนเราในการกระทำใด ๆ ในสิ่งที่ตนคิดว่าสามารถทำได้สำเร็จ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการกระทำของมนุษย์ ความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนไปถึงเป้าหมายในการเรียนได้ ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกล้าพอที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน นอกจากนี้หากผู้สอนมีความตระหนักในเรื่องการสอนและมีความพยายามส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถทำภาระงานด้านการเรียนภาษาให้สำเร็จลุล่วง ความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนก็จะค่อย ๆ เพิ่มมากขึ้น เช่นเดียวกับ Krashen and Terrell (1995, p.37-39) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความมั่นใจในตนเอง และมองตนในด้านดี (Good Self-image) จะเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้ดี

ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ในอนาคตและช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองนั้นควรเน้นให้มีการปฏิสัมพันธ์และทำกิจกรรมที่มีสภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริงให้มากที่สุดเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด ที่เป็นกระบวนการในการทำงานซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้มากขึ้น การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันในการทำงานร่วมกันเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้รูปแบบภาษาในการสื่อสารจริงอย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้ “งาน” เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนได้มีการสื่อสารในขณะที่ปฏิบัติงานเกิดการเชื่อมโยงกันในการใช้ทักษะทางภาษา ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน การสร้างปฏิสัมพันธ์ในระหว่างการใช้ภาษาได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดเชิงปฏิสัมพันธ์ที่มีความเชื่อว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ของกระบวนการทางสังคม (Social interaction) Vygotsky 1978(อ้างใน นรมนบุรีแก้ว, 2551) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนต้องได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ที่อยู่ในรูปของกระบวนการทางสังคมทั้งระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน เพราะการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมเป็นพื้นฐานของการพัฒนาด้านสติปัญญาในขณะที่มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน ผู้เรียนจะได้รับการช่วยเหลือจากการที่ผู้สอนปรับภาษาที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาที่สองของผู้เรียน บทบาทของผู้สอนต้องเตรียมคอยชี้แนะและให้แนวทาง การใช้ภาษาของผู้สอนในห้องเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นวิธีการที่ทำให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองเป็นไปอย่างต่อเนื่องและทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้น

นอกจากนี้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานยังมีแนวคิดการสอนที่มุ่งเน้นการใช้กระบวนการคิดในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนกระบวนการคิดอย่างรู้ตัวหรืออภิปัญญา (Metacognition) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักและควบคุมกระบวนการคิดของตนเอง รวมถึงการวางแผน

ตรวจสอบ แก้ไข และประเมินผลการเรียนรู้ตนเองได้ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน (Wenden, 1998 cited in Thahaoulas, 2000, Harris & Sipay (1990, อ้างใน ชนิตา พงศ์นภารักษ์ 2550) ได้ให้ทัศนคติเกี่ยวกับอภิปัญญาว่าเป็นกระบวนการคิดของผู้เรียนอย่างรู้ตัวว่า กำลังเรียนอะไร และทำไมต้องเรียนรู้ถึงสิ่งนั้น นอกจากนี้ยังรวมไปถึงความตระหนัก (Awareness) และการควบคุม (Control) ซึ่งจะเป็พื้นฐานในการวางแผนกิจกรรมที่จะทำต่อไป

Spring (1985) กล่าวว่า อภิปัญญาหมายถึงการที่ผู้เรียนรู้ว่ากระบวนการเรียนรู้ของตนเองเกิดขึ้นได้อย่างไร และกฎเกณฑ์ในการเรียนรู้คืออะไร ซึ่งการมีอภิปัญญานี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถประเมินตนเองถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ อันจะนำไปสู่การเลือกใช้ยุทธวิธีที่ถูกต้องและเหมาะสม ตลอดจนสามารถตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง และประเมินความสำเร็จของการเรียนตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ O' Malley et al. (1985) ที่กล่าวว่า อภิปัญญาเป็นการคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ การวางแผน การตรวจสอบผลของการกระทำ และการประเมินตนเองหลังจากที่ทำการกรมนั้น ๆ แล้ว ดังนั้นกลวิธีอภิปัญญาเป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีผลทางอ้อมช่วยให้ผู้เรียนได้ควบคุมกระบวนการทางความคิด สติปัญญา และพฤติกรรมของตนเอง โดยกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์มีอิสรภาพในการเรียนรู้ สามารถควบคุมและประเมินตนเองได้ ซึ่งมีองค์ประกอบคือ 1. การวางแผน (Planning) ผู้เรียนต้องวางแผนว่าจะทำงานอย่างไร โดยมีการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติงาน 2. การตรวจสอบ (Monitoring) มีการจัดลำดับขั้นตอนการทำงานหรือตรวจสอบตนเอง (Self-Monitoring) และกำกับตนเอง (Self-Regulation) เพื่อพัฒนางานทางวิชาการ 3. การประเมิน (Evaluation) เป็นการคิดเกี่ยวกับการประเมินการวางแผน วิธีการตรวจสอบ และประเมินผลสัมฤทธิ์ ซึ่งสอดคล้องกับกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีกิจกรรมที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน ซึ่งผู้เรียนทางด้านอาชีพควรจะสามารถในการคิดอย่างเป็นกระบวนการ รู้วิธีการวางแผน ดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รู้วิธีแก้ไขปัญหาและการประเมินชิ้นงานได้ จากกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะของการวางแผนในชิ้นงานที่ต้องลงมือปฏิบัติ ใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในกระบวนการคิดเพื่อแก้ไขปัญหา ซึ่งผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความรับผิดชอบในการวางแผนและการเรียนรู้และกำกับตนเองเพื่อนำไปสู่ข้อสรุปของแผนงาน มีการตรวจสอบตนเองในการใช้ภาษาและมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม และมีการประเมิน โดยผู้เรียนมีการทบทวนชิ้นงานที่ได้ลงมือปฏิบัติจนเสร็จสมบูรณ์เพื่อเลือกสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับงานของตนเอง

Willis(1996) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นการสอนภาษาที่มีแนวคิดมุ่งเน้นการใช้กระบวนการคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาในการสื่อสารจริง โดยใช้ “งาน” เป็นตัวสร้างการเรียนรู้ภาษาที่สองและในการทำงานนั้นผู้เรียนต้องมีการสื่อสารกันมากพอจึงจะสามารถทำงานนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้ จากแนวคิดดังกล่าว กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานจึงสามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูด ของผู้เรียนได้เพราะลักษณะสำคัญของการสอนด้วยวิธีนี้เป็นการสอนที่ใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้และมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งครูจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเสนอแนะแนวทางในการดำเนินกิจกรรมและจัดเตรียมภาระงานสำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน Willis ได้แบ่งประเภทงานปฏิบัติออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ งานจัดแบบจัดรายการ (Listing) งานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and sorting) งานแบบเปรียบเทียบ (Comparing) งานแบบแก้ปัญหา (Problem-solving) งานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experiences) งานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative tasks)

Willis (1996) ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนในกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอนหลักดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) เป็นขั้นตอนการแนะนำหัวข้อ และภาระงานที่ใช้ในการเรียนการสอน บทบาทของผู้สอนคือการนำเสนอหัวข้อของแต่ละบทเรียนต่อผู้เรียน นำเสนอประโยคหรือคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้รวมถึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการทำงานและขั้นตอนการเตรียมงาน ขณะที่ผู้เรียนจะศึกษาวิธีการทำงาน ต้องทบทวนว่ามีรูปแบบภาษาหรือคำศัพท์ใดที่เคยเรียนมาซึ่งเกี่ยวกับบทเรียนนั้น ๆ บ้าง โดยที่ผู้สอนต้องแนะนำและช่วยผู้เรียนในการทบทวนความจำเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค หรือคำศัพท์ต่าง ๆ

2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task-Cycle) คือ การที่ผู้เรียนร่วมมือกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย แล้วจึงนำเสนอผลงานที่ได้ต่อชั้นเรียน โดยที่ผู้สอนจะเฝ้าดูการปฏิบัติงานดังกล่าว อาจให้ความช่วยเหลือ หรือกระตุ้นผู้เรียนระหว่างการทำงาน และให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้ว แบ่งเป็น 3 ช่วงคือ ขั้นการเตรียมงาน ขั้นเตรียมนำเสนอ และขั้นนำเสนอ โดยการเตรียมงาน ผู้เรียนจะร่วมกันทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นงานที่ผู้เรียนใช้ความรู้ที่ได้รับขั้นก่อนปฏิบัติงานมาประยุกต์ใช้ในงานของตน หน้าที่ของผู้สอนคือการชี้แนะ และคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่น ๆ ขั้นเตรียมนำเสนอ ผู้เรียนแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคู่จะเตรียมการนำเสนอผลงานของตนเอง และทำการฝึกซ้อมกับเพื่อนในกลุ่มก่อนการนำเสนอเมื่อยังพบข้อผิดพลาดก็จะทำการ แก้ไขและ

ฝึกซ้อมจนเป็นที่พอใจแล้วจึงนำเสนอผลงานในชั้นเรียน พร้อมทั้งสรุปผลการทำงานของตนเอง ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ พร้อมทั้งเป็นที่ปรึกษาแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อให้ผู้เรียนมั่นใจมากขึ้น ชื่อนำเสนอ ผู้เรียนจะนำเสนองานต่อชั้นเรียน ผู้สอนอาจช่วยสรุป หรือโยนเนื้อความให้ พร้อมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับเนื้อหาและการใช้ภาษาของผู้นำเสนอ ทั้งนี้ผู้เรียนที่เลือกร่วมประเมินการนำเสนอแก่เพื่อน

3. ชั้นฝึกรูปแบบภาษา(Language Focus) ชั้นตอนนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การทบทวนการใช้รูปแบบภาษาและการฝึกโครงสร้างภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ในขณะที่ผู้สอนทบทวนรูปแบบภาษาแก่ผู้เรียนทั้งชั้น ให้คำศัพท์และประโยคที่จำเป็นเพิ่มเติม ส่วนการฝึกฝนนั้นผู้สอนจะเป็นผู้นำรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติม

จากขั้นตอนการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน จะเห็นได้ว่าในชั้นก่อนปฏิบัติงานผู้เรียนจะได้รับการชี้แจงจากผู้สอนถึงรายละเอียดของการทำงานและได้ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลเป็นที่เข้าใจเพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งผู้เรียนพอมีความรู้เดิมในเรื่องงานที่จะทำ ซึ่งจะช่วยให้มีการใช้ภาษาได้ดีขึ้น และเป็นการง่ายต่อการฝึกฝนการใช้ภาษา ส่วนในชั้นปฏิบัติงานนั้นผู้เรียนจะมีการร่วมมือกันวางแผนเพื่อที่จะนำเสนอผลงานที่ได้ปฏิบัติทำการฝึกซ้อมการนำเสนอและหลังจากนั้นผู้เรียนทำการนำเสนอผลงานการปฏิบัติในชั้นเรียน และในชั้นท้ายสุดเป็นการฝึกรูปแบบภาษาโดยผู้เรียนจะทำการทบทวนและตรวจสอบการใช้รูปแบบภาษาที่ตนเองได้ใช้ในการปฏิบัติงานและฝึกโครงสร้างภาษาที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เนื่องจากปัจจุบันผู้เรียนส่วนมากยังขาดทักษะฟัง พูดภาษาอังกฤษ และขาดความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ รูปแบบการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานนั้น ยังจะช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูดและลดความวิตกกังวลของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนเพื่อเตรียมให้ผู้เรียนมีความพร้อมในงานมัคคุเทศก์โดยการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานจะช่วยฝึกให้ผู้เรียนสามารถฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการโต้ตอบ และให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยวได้เหมือนจริงเพราะผู้เรียนสามารถเลือกทำงานที่ตนถนัดและได้ลงมือปฏิบัติโดยใช้สถานการณ์ที่เหมือนจริงและเพิ่มความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษในงานอาชีพของตนได้ในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

คำถามในการวิจัย

คำถามเพื่อการวิจัยในครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผ่านเกณฑ์หรือไม่ หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
2. ความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นหรือไม่หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้คือ

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนระหว่างเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
2. เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

สมมติฐานงานวิจัย

ความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นหลังจากเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (3212-2102) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของผู้เรียน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ประกอบด้วยภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวและประเพณีสำคัญของจังหวัดเชียงใหม่ จากหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (3212-2102)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานด้วยตนเองในทุกขั้นตอนของกิจกรรมทั้ง 3 ขั้นตอน ซึ่งประกอบไปด้วย ขั้นตอนปฏิบัติงาน ซึ่งผู้สอนจะให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชิ้นงานที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติ ขั้นตอนที่สองคือ ขั้นตอนปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะต้องนำเสนอผลงานของตนหลังจากได้มีการวางแผน และขั้นฝึกรูปแบบภาษาผู้เรียนได้มีการวิเคราะห์และประเมินผลงานที่ได้นำเสนอ พร้อมทั้งฝึกฝนรูปแบบภาษาที่ยังไม่สมบูรณ์

2. ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอธิบายโต้ตอบและให้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในจังหวัดเชียงใหม่ วัดได้โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์ของ Heaton (1997)

3. ความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ผู้เรียนมีความพยายามที่จะพูดเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้และประสบการณ์ให้ผู้อื่นฟังได้อย่างเข้าใจตามความต้องการ โดยไม่ประหม่าเคอะเขินซึ่งวัดได้จากแบบวัดความมั่นใจในตนเองที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบวัดความมั่นใจในตนเองของ สมหวัง คันทรส (2529)

4. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาภาษาต่างประเทศธุรกิจ โรงเรียนพลิชยการลานนาเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (3212-2102) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34 คน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางในการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
2. เป็นแนวทางในการทำวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษากิจกรรมการเรียนรู้แบบแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดเชียงใหม่เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในครั้งนี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยแบ่งตามหัวข้อได้ดังนี้

1. กิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ความหมายของงานและกิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน

แนวคิดที่สอดคล้องกับกิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน

กระบวนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน

2. ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบของความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

ระดับความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

3. ความมั่นใจในตนเอง

ความหมายของความมั่นใจในตนเอง

ความสำคัญของความมั่นใจในตนเอง

องค์ประกอบของความมั่นใจในตนเอง

วิธีวัดความมั่นใจในตนเอง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ความหมายของงานและกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ในเรื่องการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “งาน” ไว้หลายอย่างด้วยกัน Breen (1987, หน้า 23 อ้างใน Long and Crookes 1992) ได้กล่าวว่า งานคือความพยายามเรียนรู้ภาษาอย่างมีโครงสร้างซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เหมาะสม กระบวนการทำงานและผลงานที่สมบูรณ์ ตัวงานนั้นมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้การเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น จากงานง่ายไปหางานยากและซับซ้อนมากขึ้น Richards (1984) ได้ให้ความหมายของงานว่า หมายถึงกิจกรรมที่เป็นผลจากระบวนการทางภาษาหรือการเข้าใจภาษา ผลงานจากการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ตัดสินใจว่าผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียนและการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานหลากหลายชนิดจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนแบบบูรณาการทักษะ Prabhu (1987, p. 24) ได้ให้คำจำกัดความของ “งาน” ว่าเป็นกิจกรรมซึ่งต้องการให้ผู้เรียนไปถึงผลของงานจากข้อมูลที่กำหนด โดยใช้กระบวนการทางความคิด และให้ครูมีบทบาทที่จะควบคุมและกำหนดกระบวนการดังกล่าว Long (1985 หน้า 89) ได้กล่าวว่า งานคือชิ้นงานที่บุคคลต้องการทำอย่างอิสระหรือเพื่อผลงานบางอย่าง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “งาน” หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่บุคคลต้องกระทำในชีวิตประจำวันนั่นเอง

สำหรับ Nunan (1989) กล่าวว่า งานเพื่อการสื่อสารหมายถึงกิจกรรมย่อยในชั้นเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจนำความเข้าใจนั้น ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา รู้จักคิดวิเคราะห์และพิจารณาและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อการใช้ภาษาตามเป้าหมาย ทั้งนี้ จะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา ซึ่งงานที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นล้วนมีความสัมพันธ์กันของระหว่างผู้เรียนและผู้สอนในการใช้ทักษะ ในการฟัง พูด อ่านและเขียนเพื่อการสื่อสาร โดยจากที่กล่าวมาข้างต้นต่างให้ความหมายของ “งาน” ในกิจกรรมแบบภาระงาน เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในชั้นเรียน ซึ่งผู้สอนต้องมีการใช้ตัวงานที่เหมาะสมกับเรื่องที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน และ เน้นการปฏิบัติงานและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในขณะที่ปฏิบัติงาน

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน มี “งาน” เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดรวมถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษา จากนั้นจะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหาการคิดแบบมีวิจารณญาณ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนดการสนทนาสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงานการปฏิบัติตามกระบวนการเรียนและชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

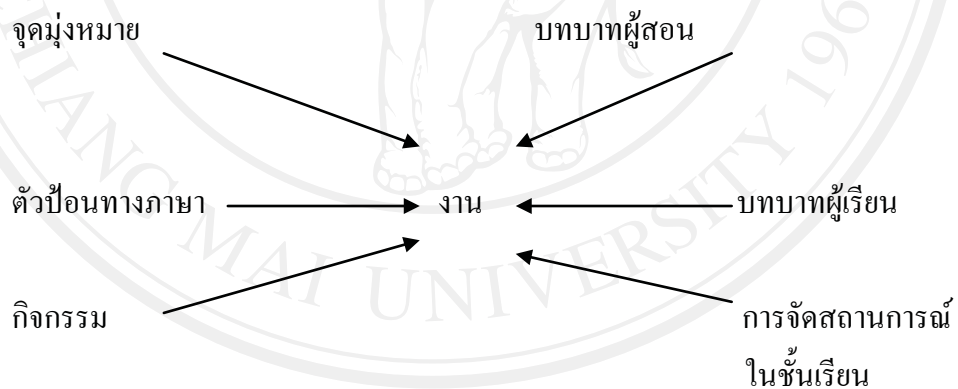
แนวคิดที่สอดคล้องกับกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน ได้แก่องค์ประกอบของชิ้นงาน ได้แก่ เป้าหมาย ตัวป้อนทางภาษา กิจกรรมแบบกำหนดชิ้นงาน บทบาทครู บทบาทนักเรียน การจัดสภาพในชั้นเรียนและหลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดีที่สุดสอดคล้องกับสมมติฐานของ Krashen and Terrel. (1983 p. 55) ที่ว่า การสอนภาษาจะได้ผลดีที่สุดเมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผู้เรียนจะรู้ภาษาอย่างไม่รู้ตัว คือ สมมติฐานการเรียนรู้ภาษาและการเรียนภาษา (The Acquisitive Learning Hypothesis) โดยการเรียนรู้ภาษา (Acquisition) นั้น ได้จากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ผู้เรียนเกิดความรู้อย่างขึ้นตามธรรมชาติ ส่วนการเรียนภาษา (Learning) นั้นเป็นการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา เช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษา นอกจากนี้ยังมี สมมติฐานตัวป้อนทางภาษา (The Input Hypothesis) เป็นการรับตัวป้อนหรือข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนเข้าใจได้ (Comprehensible Input) เป็นการให้ข้อมูลองค์ความรู้ใหม่แก่ผู้เรียนจะต้องเป็นองค์ความรู้ที่มีความยากมากขึ้นเพียงเล็กน้อยจากความสามารถเดิมที่ผู้เรียนมีอยู่ (i+1) ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างความท้าทายความสามารถของผู้เรียน ในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานผู้เรียนได้เรียนกับเพื่อนส่งผลให้มีความรู้สึกและอารมณ์ในการใช้ภาษาซึ่ง มีผลต่อความมั่นใจในตนเอง สอดคล้องกับสมมติฐานด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษา (The Affective Filter Hypothesis) ซึ่งอารมณ์หรือทัศนคติเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนที่มีอารมณ์หรือทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจะมีจิตใจที่แน่วแน่ต่อการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นในการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องพยายามลดความรู้สึกหรือทัศนคติที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนลง (Lowering the Affective Filter) จะเห็นได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวสนับสนุนทฤษฎีของการเรียนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานหรือแบบกระบวนการเป็นอย่างมาก เพราะเน้นและให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่ตัวป้อนเป็นข้อดีของกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน เมื่อผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟัง พูดได้ทำให้เกิดความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ และด้วยหลักการที่กล่าวมา การเรียนด้วยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานน่าจะช่วยผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากองค์ประกอบของการเรียนด้วยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นตัวป้อนมาจากของจริง หรือใกล้เคียงของจริง มีจุดมุ่งหมายของการเรียนอย่างเด่นชัด กำหนดบทบาทผู้สอนและผู้เรียนคือ ต้องการให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาแบบบูรณาการจากกิจกรรมที่เน้นฝึกการแก้ปัญหา รูปแบบต่าง ๆ

ในการจัดการเรียนการสอนแบบกำหนดชิ้นงาน ต้องมีการกำหนดองค์ประกอบที่สำคัญ เพื่อที่จะสามารถพัฒนาในการเรียนรู้ทางภาษา และองค์ประกอบของชิ้นงานที่นำมาใช้ต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับความยากง่ายและการจัดลำดับให้แก่ผู้เรียน โดย Nunan (1988) มีทัศนะเกี่ยวกับการออกแบบชิ้นงานว่า มีองค์ประกอบ สำคัญ 6 ประการ

1. จุดมุ่งหมาย (Task)
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)
3. กิจกรรม (Activities)
4. บทบาทของผู้สอน (Teacher roles)
5. บทบาทของผู้เรียน (Learner roles)
6. การสอนสถานการณ์ในชั้นเรียน (Setting)

องค์ประกอบเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์สอดคล้องกัน ดังภาพ

ภาพ 1 แสดงรูปแบบการวิเคราะห์งานเพื่อการสื่อสาร Nunan (1988)

ดังนั้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของงานดังกล่าวข้างต้น ซึ่งมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมาย

Clark (อ้างใน Nunan, 1989) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลซึ่งได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น แนวความคิด ความคิดเห็น ความเชื่อ ทักษะ และความรู้สึกระหว่างกัน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จสูงสุดในการปฏิบัติงาน

2. เพื่อให้รอบรู้และเข้าใจข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ รอบตัว โดยเป็นข้อมูลที่เป็นภาษาเป้าหมาย เช่น ข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เอกสารแนะนำ ประการ โฆษณา ฯลฯ สามารถนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ได้สถานการณ์จริง

3. เพื่อพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียน ตามจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ และมีจินตนาการ เช่น การเขียนบทความสั้น ๆ

การให้กิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงานในครั้งนี้ จุดมุ่งพัฒนาความสามารถในการสื่อสารโดยเฉพาะด้านการฟัง การพูด เป็นหลัก โดยจุดมุ่งหมายของงานตามแนวความคิดของ Clark นี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของทักษะด้านการฟัง การพูดของผู้เรียนในการสื่อสารความหมาย เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการนำข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนำมาเป็นข้อมูลในการสร้าง ปฏิสัมพันธ์ที่สามารถนำไปใช้ในประสบการณ์จริง

2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)

ตัวป้อนทางภาษาถือเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยผู้เรียนเรียนรู้ที่จะได้ฝึกกระบวนการคิด (Cognitive Process) ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีระบบ ต่อเนื่องและชัดเจน Hocve (อ้างใน Nunan 1989) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดหาแหล่งข้อมูลเพื่อเป็นตัวป้อนการเรียนรู้ภาษาว่าควรใช้สื่อของจริง เช่น โปสเตอร์ ตารางเวลาเดินรถ ป้ายแสดงเครื่องหมายจราจร เอกสารแจกของโรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น

ตัวป้อนที่กำหนดให้ผู้เรียนจึงคำนึงถึงตัวป้อนตามสภาพความเป็นจริง (Authentic Materials) ที่มีความหมายต่อผู้เรียนและปรากฏในชีวิตประจำวันของผู้เรียนให้มากที่สุด โดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีระบบ ในการคิดพิจารณาแก้ปัญหาตามงานที่กำหนด นอกจากนี้เราจะต้องพิจารณาควบคู่กัน นิยามของการใช้เนื้อหาด้วย Breen (1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดเนื้อหาว่า ควรให้ข้อมูลที่เป็นความรู้จำเป็นในการสื่อสาร (Met communicative)

3 ประการ คือ ความรู้ด้านการใช้คำและความหมาย ความรู้ด้านสังคมภาษาศาสตร์ และความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการใช้เนื้อหาจากสื่อของจริง Willis (1996) ได้กำหนดตัวป้อนจากสื่อของจริงต่าง ๆ ไว้ดังนี้ เช่น ทักษะ การฝึกฟัง พูด มาจากรายการวิทยุ โทรทัศน์ เทป วีดีโอ หรือแม้แต่ฝึกจากเจ้าของภาษา เป็นต้น นอกจากนี้กรมวิชาการ (2544, หน้า 159) ได้กำหนดตัวป้อนทางภาษาว่า หมายถึง เนื้อหาทางภาษา ได้แก่ หน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารในเรื่องต่าง ๆ คำศัพท์โครงสร้าง เป็นรายละเอียดที่นำมาใช้ในการปฏิบัติการงาน

3. กิจกรรม (Activities)

กิจกรรม หมายถึง สิ่งที่เราว่าผู้เรียนจะต้องปฏิบัติอย่างไรและผู้เรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาก่อนแล้วนำทักษะทางภาษานั้นไปประยุกต์ใช้ในสภาพตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน กิจกรรมที่นำมาใช้ต้องมีลักษณะหลากหลาย ใกล้เคียงกับความ ต้องการของผู้เรียน Nunan (1989) ได้ให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมไว้ 3 ประการดังนี้

ชนิดที่ 1 กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information – Gap Activities) หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายจะพูดโต้ตอบกันแลกเปลี่ยนข้อมูลให้ได้ข้อมูลของตนเองซึ่งขาดหายไปให้ได้มาซึ่งข้อความที่สมบูรณ์

ชนิดที่ 2 กิจกรรมช่องว่างของเหตุผล (Reasoning-Gap Activities) หมายถึง การได้รับข้อมูลใหม่จากกระบวนการใช้ข้อมูล เช่น การอ้างอิง การตีความ

ชนิดที่ 3 กิจกรรมช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion – Activities) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จากนั้นคิดวิเคราะห์แล้วแสดงความคิดเห็นส่วนตัว ความรู้สึก หรือทัศนคติที่มีต่อข้อมูลหรือสถานการณ์นั้น ๆ

นอกจากนี้ Willis(1996) ได้เสนอแนวคิดว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาแบบ มุ่งปฏิบัติงานเป็นการสอนภาษาที่มีแนวคิดมุ่งเน้นการใช้กระบวนการคิดในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาในการสื่อสารจริงโดยใช้ “งาน” เป็นตัวสร้างการเรียนรู้ภาษาที่สองและในการทำงานนั้นผู้เรียนต้องมีการสื่อสารกันมาก พอจึงจะสามารถทำงานนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้ จากแนวคิดดังกล่าว กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน จึงสามารถนำมาปรับเพื่อใช้ในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูด ของผู้เรียนได้เพราะ ลักษณะสำคัญของการสอนด้วยวิธีนี้เป็นการสอนที่ใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้และมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งครูจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเสนอแนะแนวทางในการดำเนินกิจกรรม และจัดเตรียมภาระงานสำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งแบ่งประเภทงานปฏิบัติ ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. งานจัดแบบจัดรายการ (Listing) ช่วยกระตุ้นให้เกิดการพูดสนทนาระหว่างผู้เรียน เป็นอย่างมาก โดยมีขั้นตอนคือ ผู้เรียนจะระดมความคิด และประสบการณ์ที่ตนมีแล้ว แลกเปลี่ยนข้อมูล โดยที่ผลสำเร็จของงาน จะเป็นรายการที่สมบูรณ์เช่นรายการสิ่งของที่จะพบ ในครัว รายการสิ่งที่จะต้องทำเมื่อวางแผนจัดงานปาร์ตี้ เป็นต้น

2. งานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and sorting) ได้แก่ การเรียงลำดับ เหตุการณ์ การกระทำ และการจัดลำดับความสำคัญของสิ่งของ ต่าง ๆ ตามค่านิยมส่วนบุคคล
3. งานแบบเปรียบเทียบ (Comparing) ได้แก่ การเปรียบเทียบข้อมูลในแง่ของความเหมือนหรือแตกต่างจากแหล่งข้อมูลแตกต่างกัน เช่นการจับคู่แล้วชี้จุดจำเพาะที่เกี่ยวข้องกัน การบ่งชี้ความคล้ายและความต่าง
4. งานแบบแก้ปัญหา (Problem- solving) เป็นงานที่ต้องการความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถในเชิงเหตุผลของผู้เรียน โดยกิจกรรมนั้นต้องมีความท้าทาย อาจเริ่มต้นงานจากการแก้ปัญหาง่าย ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง เช่นการแสดงผลสมมติฐาน การอธิบายประสบการณ์ การเปรียบเทียบทางเลือกและประเมินเพื่อหาข้อตกลง พร้อมให้เหตุผล เป็นต้น
5. งานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experiences) เป็นงานที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดสนทนาอย่างอิสระเกี่ยวกับตนเอง และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกันและมีปฏิสัมพันธ์กันแบบสบาย (Casual social conversation)
6. งานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative tasks) ซึ่งบางครั้งเรียกว่าโครงการ (Project) ที่เน้นการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มในลักษณะมีอิสระ และมีขั้นตอนของงานมากกว่าแบบอื่นๆ และอาจมีงานแบบอื่น ๆ หลายงานรวมอยู่ด้วย เช่น การจัดรายการ การเรียงลำดับ และการแก้ปัญหา บางครั้งอาจต้องมีการหาข้อมูลนอกห้องเรียน การทำงานจะมีลักษณะเป็นทีมและอาศัยทักษะการจัดการงานที่ดีเพื่อจะทำงานให้สำเร็จ นอกจาก Willis (1996) นี้ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบแบบมุ่งปฏิบัติงานปฏิบัติไว้ 3 ขั้นตอนหลักดังมีรายละเอียดดังนี้คือ

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre- Task) โดยแรกเริ่มผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาที่จะให้ในการปฏิบัติงานและทำความเข้าใจกับหัวข้องานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นปฏิบัติงาน (Task – Cycle) ขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะมีการวางแผนเพื่อนำเสนอผลงานที่ได้ปฏิบัติ โดยขั้นนี้จะเป็นการทบทวนและทำความเข้าใจกระบวนการปฏิบัติงานในขณะเดียวกันผู้เรียกลุ่มอื่นที่ฟังการปฏิบัติงานก็จะทำการประเมินการนำเสนอผลงาน

ขั้นฝึกรูปแบบภาษา (Language Focus) ขั้นตอนนี้ ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มหรือคู่ จะช่วยกันร่วมวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนเอง หรืองานของกลุ่ม โดยผู้สอนจะคอยร่วมชี้แนะปรับโครงสร้างการใช้ภาษา และให้ข้อคิดและการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน

โดยสรุปการทำภาระงานตามแนวคิดของ Willis นั้นเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่กำหนดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอน มีเป้าหมายของการปฏิบัติงานอย่างเด่นชัด ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นกระบวนการที่ชี้แนะให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอนมีเป้าหมายของการปฏิบัติที่เด่นชัด ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความรับผิดชอบ และความสนุกสนานให้กับผู้เรียน

4. บทบาทของผู้สอนและบทบาทของผู้เรียน (Teacher roles and Learners roles)

บทบาทของผู้สอน (Teacher roles)

- 1) เป็นผู้คัดเลือกตัวป้อนทางภาษา ตลอดจนเป็นผู้เสาะแสวงหาแหล่งข้อมูลและสื่อของจริงที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในชั้นเรียน
- 2) เป็นผู้คัดเลือกกิจกรรมให้สอดคล้องกับตัวป้อนทางภาษาและขั้นตอนการปฏิบัติงานตามกระบวนการ กำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังจากผู้เรียนและผลของการปฏิบัติงาน
- 3) จัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับงานแต่ละชนิด เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ กลุ่มย่อยหรือเรียนรวมทั้งชั้น
- 4) เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะแนวทาง ตลอดจนกำกับและติดตามขณะการปฏิบัติงานของผู้เรียน
- 5) เป็นผู้ประเมินงานร่วมกับผู้เรียน รวมถึงการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติงานแล้วเสร็จ

4.2 บทบาทผู้เรียน

การเรียนแบบเน้นภาระงานยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการประกอบกิจกรรมเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีบทบาทในการปฏิบัติงานดังนี้

- 1) ต้องทำความเข้าใจตัวป้อนทางภาษา
- 2) ต้องนำลักษณะเด่น และคุณสมบัติของตนเองออกมาใช้เพื่อปฏิบัติงาน
- 3) ต้องมีความกระตือรือร้น มีความใส่ใจในงาน และกิจกรรมการเรียน
- 4) ต้องมีความตระหนักในความแตกต่างทางด้านการใช้ทักษะ สติปัญญา ความสามารถและความสามารถทางทักษะกระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

5. การจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน (Setting)

การจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน หมายถึง การจัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน เช่น การปฏิบัติงานที่นักเรียนจะต้องเป็นผู้ดำเนินการเรียนด้วยตนเอง เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ แบบกลุ่มย่อย และการปฏิบัติที่ครูเป็นผู้ดำเนินการเรียน โดยเรียนร่วมกัน ทั้งชั้น การจัดสภาพชั้นเรียนเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจำลองสถานการณ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริงนอกห้องเรียน ให้สัมพันธ์สอดคล้องกับกิจกรรมในชั้นเรียนตาม

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มี “งาน” เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้ว จะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจักษ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด แล้วสร้างผลงาน ปฏิบัติตามกระบวนการเรียน และชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

กระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ในการวางแผนการจัดบทเรียนแต่ละบทเรียน โดยยึดหลักกิจกรรมแบบแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีการจัดเป็นขั้นตอนเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ของผู้เรียน Estaire & Zanon (1994) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเตรียมบทเรียนซึ่งประกอบด้วย 6 ขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดเรื่องที่น่าสนใจ โดยคำนึงถึงความสนใจ ประสบการณ์ และระดับความสามารถของผู้เรียน
2. วางแผนงานสรุปหรือชุดงานเป็นลำดับซึ่งต้องทำตอนท้ายของแต่ละบทเรียน แผนงานนั้น ๆ ต้องคล้ายคลึงกับสิ่งที่คนเราปฏิบัติในชีวิตประจำวัน โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ
3. กำหนดจุดประสงค์ของบทเรียน ซึ่งประกอบด้วยจุดประสงค์เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาและจุดประสงค์เกี่ยวกับการสื่อสาร
4. ระบุนโยบายที่จำเป็นหรือที่ต้องการเพื่อวางแผนงานสรุปของบทเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางภาษาและเนื้อหาอื่น ๆ
5. วางแผนกระบวนการ โดยกำหนดการสื่อสารและงานที่จะช่วยสร้างความสามารถหรือที่นำไปสู่งานสรุป ในขั้นตอนนี้มีการเลือก ปรับใช้และสร้างเครื่องมือที่เหมาะสมมีการจัดการกับงานให้เหมาะสมกับเวลาเรียนในแต่ละครั้ง
6. วางแผนเครื่องมือและวิธีการในการประเมินทั้งกระบวนการและผลงาน

หลังจากที่ได้วางแผนการเตรียมการสอนในแต่ละบทเรียนแล้ว ผู้สอนต้องคำนึงถึงกระบวนการของกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน Willis (1996) ได้แบ่งช่วงการเรียนรู้ไว้เป็น 3 ขั้นตอนคือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) และขั้นฝึกรูปแบบภาษา (Language Focus) ซึ่งแต่ละขั้นตอนนี้มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนการแนะนำหัวข้อ และภาระงานที่ใช้ในการเรียนการสอน บทบาทของผู้สอนคือการนำเสนอหัวข้อของแต่ละบทเรียนต่อผู้เรียน นำเสนอประโยคหรือคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้รวมถึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการทำงานและขั้นตอนการเตรียมงาน ขณะที่ผู้เรียนจะศึกษาวิธีการทำงาน ต้องทบทวนว่ามีรูปแบบภาษาหรือคำศัพท์ใดที่เคยเรียนมาซึ่งเกี่ยวกับบทเรียนนั้น ๆ บ้าง โดยที่ผู้สอนต้องแนะนำและช่วยผู้เรียนในการทบทวนความจำเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค หรือคำศัพท์ต่าง ๆ

2. ขั้นปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 3 ช่วงคือ ขั้นการเตรียมงาน ขั้นเตรียมนำเสนอ และขั้นนำเสนอ โดยการเตรียมงาน ผู้เรียนจะร่วมกันทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นงานที่ผู้เรียนให้ความรู้ที่ได้รับขั้นก่อนปฏิบัติงานมาประยุกต์ใช้ในงานของตน หน้าที่ของผู้สอนคือ การชี้แนะ กระตุ้น เตรียมนำเสนอ ผู้เรียนแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคู่จะเตรียมการนำเสนอผลงานของตนเอง จากนั้นจึงฝึกซ้อมการนำเสนอ แก้ไขข้อผิดพลาด พร้อมทั้งสรุปผลการทำงานของตนเอง ผู้สอนจะแจ้งจุดประสงค์เป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ พร้อมทั้งเป็นที่ปรึกษาแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการใช้ภาษา ผู้เรียนนำเสนอผู้สอนอาจช่วยสรุป หรือโยงเนื้อความให้ พร้อมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับเนื้อหาและการใช้ภาษาของผู้นำเสนอ

3. ขั้นฝึกรูปแบบภาษา ขั้นตอนนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ การทบทวนการใช้รูปแบบภาษา และการฝึกโครงสร้างภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ในขณะที่ผู้สอนทบทวนรูปแบบภาษาแก่ผู้เรียนทั้งชั้น ให้คำศัพท์และประโยคที่จำเป็นเพิ่มเติม ส่วนการฝึกฝนนั้นผู้สอนจะเป็นผู้นำรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติม

จากกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานตามที่กล่าวข้างต้น ผู้สอนสามารถนำขั้นตอนต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้เนื่องจากการจัดการจัดลำดับไว้อย่างละเอียด ปรับหลักการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis มาใช้ในแต่ละแผนการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นว่าสามารถจะช่วยกันทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้โดยการใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อ

ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

การฟัง พูดภาษาอังกฤษนั้นเป็นทักษะหนึ่งในการสื่อสารที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่มีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี สามารถประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายได้ Byrne (1976, p.8) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการฟัง พูด เป็นความสามารถด้านการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง อีกทั้งผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย สามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ กล่าวคือทักษะฟังเป็นทักษะทางการรับ (Receptive Skill) และทักษะพูดเป็นทักษะทางการแสดงออก (Productive skill) อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถตีความในสิ่งที่ได้ยินจากการฟังเสียงหนักเบา ระดับสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องก็ตาม

กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูด ดังที่ Krashen และ Terrel (1983, p.167) ได้ให้ความเห็นเรื่องการรับรู้ภาษาว่า เมื่อผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ ผู้เรียนย่อมสามารถรับรู้ภาษาได้ดี หรือพัฒนาภาษาได้อย่างถูกต้อง กระบวนการในการพัฒนาความคิดรวบยอด กระบวนการสอนต่อมา คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษามากที่สุดเท่าที่จะมากได้โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง พูด จากความคิดของตนเอง เพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์จริงอีกด้วย นอกจากนี้เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2531, หน้า 83-84) ได้ชี้แจงว่า การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง พูด เป็นการเริ่มให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่เป็นที่เข้าใจให้แก่ผู้เรียนเป็นสิ่งแรกในการฝึกทักษะการฟังของผู้เรียน ซึ่งอาจเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ วัยและความต้องการของผู้เรียน ในการฝึกการฟัง ต้องใช้เวลาฝึกพอสมควร ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากพอ และพร้อมที่จะพูดในระยะต่อมา ในการฝึกพูดอาจจะทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก คือ จากการฝึกพูดรูปแบบประโยคง่าย ๆ ในการซักถามหรือการตอบคำถามง่าย ๆ โดยชี้หน้าจากครู จากผู้เรียนด้วยกัน หรือจากสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น ซึ่ง Willis(1996) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นการปฏิบัติงานเป็นกลุ่มว่า ผู้เรียนจะฝึกทักษะทางภาษาได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกแก้ไขข้อผิดพลาดต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นว่าสามารถจะช่วยกันทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้โดยการเข้าใจเป้าหมายเป็นสื่อ

นอกจากนี้ Newton (2001) ชี้ให้เห็นข้อดีของการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองในการเรียนรู้คำศัพท์จากการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนผ่านชิ้นงานในการสื่อสาร (Communication tasks)

องค์ประกอบของความสามารถการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังเข้าใจ ความหมายของคำหรือประโยค สามารถฟังประโยคหรือข้อความและสามารถพูดตอบโต้กับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ตามลักษณะหน้าที่ของภาษา ความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในเป้าหมายที่ผู้เรียนมีความต้องการจากภาษาที่ตนเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิลพร ธนสุวรรณ (2530) ซึ่งได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟัง พูด ว่าในการสอนฟังผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังระดับเสียง คำ และประโยค ตลอดจนการฝึกบทสนทนาหรือเรื่องราวที่ติดต่อกันด้วย ส่วนการสอนทักษะพูดนั้นเป็นสิ่งที่ค่อนข้างใช้เวลาเพราะนอกจากผู้เรียนจะต้องเรียนรู้การฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ และเลียนแบบผู้สอนแล้วผู้เรียนยังต้องจำโครงสร้างประโยคพื้นฐานเพื่อสร้างความมั่นใจในการพูด ความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศอยู่ที่ว่าผู้เรียนสามารถพูดได้ดีเพียงใด ดังนั้นผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างแท้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดจึงขึ้นอยู่กับ การฝึกฝนในปริมาณที่เพียงพอและการส่งเสริมที่เหมาะสม ถูกทาง

องค์ประกอบของความสามารถในการฟัง พูด (พิมพ์ใจ ภิวาลสุข 2542) ได้แก่

1. ฟังและตอบสนองต่อเสียง จังหวะ และความหลากหลายของการพูดได้
2. เลียนแบบเสียงได้
3. ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ทำความเข้าใจ ถอดความ ตีความ และจำข้อความที่ได้ฟังได้
4. พูดอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ สนทนากับผู้ฟังที่หลากหลายระดับ และหลาย

จุดประสงค์ และวิธีที่จะพูด โน้มน้าวให้ผู้ฟังประทับใจในโอกาสที่สมควร

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2534) ได้แนะนำสิ่งที่ผู้สอนควรต้องคำนึงถึงในการสอนทักษะการฟัง พูดไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องมีทั้งทักษะทางภาษา และทักษะทางการสื่อสาร กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎไวยากรณ์ของภาษา ตลอดจนสามารถนำสิ่งที่เรียน ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้

2. เนื้อหาที่ใช้สอนควรเป็นเนื้อหาที่มีระดับความยากเหมาะสมกับผู้เรียน และควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการ และบทสนทนาที่เป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

3. ผู้สอนควรจัดให้ห้องเรียนมีบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียด เพื่อเป็นการบอกความวิตกกังวลของผู้เรียนและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกต้องการพูดและไม่อาย

4. ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักกลวิธีในการทำให้คู่สนทนาเกิดความสนใจในบทสนทนา เช่น รู้จักวิธีเริ่มต้นบทสนทนา การใช้เวลาคิดระหว่างสนทนา การจบบทสนทนาและการรู้จังหวะที่จะหยุดพูด เพื่อฟังผู้อื่น เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ตลอดจนคำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลต่าง ๆ ในสังคม เช่นเดียวกับกับไชยยันต์ โดเทศ(2549) ที่กล่าวว่า กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์สามารถเพิ่มพูนความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นจากระดับพอใช้เป็นระดับดี เนื่องจากกิจกรรมแต่ละขั้นมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากที่จะมีส่วนร่วมในการเรียน มีแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจในสิ่งที่เรียนและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการพูด

ระดับความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

Carroll (1980 อ้างใน สัจจวาลย์ ข่ายแก้ว 2545) แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 9 ระดับ คือ

1. ระดับผู้ไม่สามารถใช้ภาษาได้เลย (Non-user)
2. ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent)
3. ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely limited) พูดได้ตะกุกตะกัก เข้าใจบทสนทนาที่เร็วได้เพียงเล็กน้อย ไม่สามารถพูดคุยได้เป็นเรื่องราวต่อเนื่อง จับได้แต่ใจความสำคัญ
4. ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Marginal) สามารถโต้ตอบสนทนาได้ แต่ไม่สามารถนำการสนทนา พูดเสนอแนะ หรืออภิปรายได้ มีข้อจำกัดในการสนทนาได้ตรงกัน
5. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) สามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ แต่การใช้ไวยากรณ์ยังผิดพลาดติดตามหรือทบทวนข้อความเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว สามารถเป็นผู้นำในการสนทนาได้ แต่ยังไม่น่าสนใจ เพราะขาดลีลาทางภาษา
6. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ค่อนข้างดี (Competence) ผู้พูดสามารถพูดคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ เปลี่ยนเรื่องได้ หยุดสนทนาเป็นครั้งคราว สามารถเริ่มเรื่องสนทนาได้

7. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจน และมีเหตุผล สนทนาได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ค่อยคล่องแคล่วมากนัก สามารถติดต่อการสนทนา มีการพูดซ้ำข้อความเดิมบ้าง แต่ได้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

8. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาดำเนินต่อไปได้ สามารถขยายความได้ตามความเป็นจริง แสดงอารมณ์ขัน ได้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

9. ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา สนทนาหัวข้อในเรื่องต่างๆ และสามารถจับใจความได้

ภูวคณ เกตุมงคล (2544) กล่าวว่า ในความเป็นจริงแล้ว ความสามารถในการพูด เกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟัง เป็นลักษณะ การสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูด และผู้ฟัง ผู้พูดจะต้องมี ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อทำให้เข้าใจได้ และผู้ที่มีความสามารถในทักษะการพูดนั้น ควร จะสามารถนำคำศัพท์ต่าง ๆ มาผูกเป็นประโยชน์แล้วเปล่งออกมาเป็นเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้ว สามารถเข้าใจได้

จากกิจกรรมกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่กำหนดให้เป็นงานที่ ผู้เรียนต้องปฏิบัติเป็นหลัก โดยมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สื่อความหมายกัน โดยการ สื่อความหมายกันในที่นี้ จะต้องมีการแลกเปลี่ยน ข้อมูลกัน การเจรจาโต้ตอบกันเพื่อทำความเข้าใจ ในสิ่งที่ต้องการจะสื่อสาร และการมีปฏิสัมพันธ์กัน ดังนั้นกิจกรรมการสอนแบบมุ่ง ปฏิบัติงานจึงสามารถพัฒนาทักษะการฟัง พูดของผู้เรียน ได้

การวัดและการประเมินความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

การวัดระดับความสามารถในการฟัง พูดนั้น กัลยา บุรณศิริจรูญรัฐ (2546) ได้ แบ่งระดับไว้ 5 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นกลไก ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และ ภาษาต่างประเทศที่ได้ยิน และสามารถเลียนแบบเสียงของเจ้าของภาษา ตลอดจนท่องจำ คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย
2. ชั้นความรู้ ในขั้นนี้ผู้เรียนเริ่มเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยินและสามารถปฏิบัติ ตามได้ แต่เป็นเพียงการเข้าใจข้อความครั้งละหนึ่งประโยค ผู้เรียนสามารถเลือกประโยคใน ภาษาแม่ที่มีความหมายเดียวกันกับประโยคในภาษาต่างประเทศได้ ตลอดจนสามารถพูดโดยใช้ คำศัพท์ ประโยคและสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนมาอย่างเข้าใจในความหมาย

3. **ขั้นถ่ายโอน** ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้างและคำศัพท์ตอบคำถามแบบถูก-ผิดได้ เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถามได้ และเข้าใจข้อความได้ครั้งละหลายประโยค นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถสร้างประโยคใหม่ๆ ด้วยตนเองจากสิ่งที่เรียนมาแล้วได้อย่างถูกต้อง

4. **ขั้นสื่อสาร** ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่ง และคำอธิบาย และสามารถใช้ความรู้เดิมของตนในการเดาคำศัพท์ใหม่ การฟังระดับสูงของขั้นนี้คือ สามารถเข้าใจภาษาที่ใช้ในสื่อต่าง ๆ และสามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ได้อย่างคล่องแคล่ว

5. **ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์** ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถแยกความแตกต่างของภาษาที่แสดงชนชั้นในสังคมและภาษาถิ่น เข้าใจความแตกต่างของความหมายที่เกิดจากระดับเสียงที่ต่างกัน ความหมายโดยตรงและโดยนัย และสามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของกลุ่มสนทนา นอกจากนี้ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์ น้ำเสียงและสำนวนที่เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลต่าง ๆ ในสังคมได้

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้วัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ นั้น ผู้ออกแบบเครื่องมือต้องตระหนักถึงการวัดทักษะที่สำคัญคือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) และความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างภาษา (Accuracy) ส่วนรูปแบบ รายละเอียด และเกณฑ์ในการวัดนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการวัด ระดับของผู้เรียนและจำนวนของผู้รับการประเมิน จะเป็นการให้คะแนนแบบองค์รวม (Holistic scoring) หรือแบบละเอียด (Analytic scoring) ก็ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม

Heaton (1997) ได้เสนอแบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษแบบองค์รวม สำหรับชั้นเรียนที่มีนักเรียนเป็นจำนวนมากไว้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถทักษะการฟัง พูด
6	ยอดเยี่ยม สามารถสนทนาได้เหมือนกับเจ้าของภาษา ใช้ภาษาในการสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วมั่นใจ
5	ดีมาก แม้จะไม่สามารถสนทนาได้เหมือนเจ้าของภาษา แต่ก็สามารถพูดได้อย่างชัดเจน ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษบ้าง แต่ก็ไม่เป็นปัญหาต่อการสื่อสารแต่อย่างใด
4	ค่อนข้างดี การสื่อสารด้วยการพูดทำให้เจ้าของภาษาไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง มีการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงผิดอยู่บ้าง แต่ก็ยังสามารถพูดได้คล่องแคล่วในหัวข้อเรื่องทั่วไป อาจมีการแก้ไขหรือพูดซ้ำ สิ่งที่คุณพูดผิดเป็นบางครั้ง แต่ก็เป็นที่เข้าใจได้

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถทักษะการฟัง พูด
3	พอใช้ ถึงแม้ว่าการสื่อสารด้วยการพูดจะค่อนข้างดี แต่ก็ทำให้เจ้าของภาษาที่คุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง จำเป็นต้องมีการพูดซ้ำ และยากต่อการเข้าใจของเจ้าของภาษาทั่วไป
2	ควรปรับปรุง เจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับการฟังผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไม่สามารถเข้าใจได้ ผู้เรียนไม่ค่อยเข้าใจบทสนทนาแต่ถ้าเป็นหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันทั่วไปก็สามารถเข้าใจอยู่บ้าง มีการออกเสียงผิดใช้ไวยากรณ์และศัพท์ไม่ถูกต้องจำนวนมาก
1	ไม่ผ่าน สามารถสื่อสารได้จำกัดไม่ว่าจะเป็นหัวข้อใด ไม่เข้าใจบทสนทนาเลย

นอกจากนี้ Heaton (1997) ยังได้สร้างแบบวัดความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษแบบแยกเกณฑ์ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เกณฑ์	คุณสมบัติ			
	4	3	2	1
1. ความถูกต้องแม่นยำ				
2. ความคล่อง				
3. ความเข้าใจ				

ความถูกต้องแม่นยำ

- 1 = มีข้อผิดพลาดมากทั้งในโครงสร้างไวยากรณ์เบื้องต้นและการออกเสียงไม่มีการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษา
- 2 = มีการออกเสียงที่ผิด มีข้อผิดพลาดมากในโครงสร้างไวยากรณ์เบื้องต้นและคำศัพท์
- 3 = มีการออกเสียงที่ผิดและมีข้อผิดพลาดบ้างในโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์
- 4 = มีการออกเสียงและมีข้อผิดพลาดในโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์เล็กน้อย

ความคล่อง

- 1 = หยุดพูดกลางคันนานและไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีความพยายามในการพูด
- 2 = หยุดพูดกลางคันนาน หยุดพูดบ่อย
- 3 = พยายามพูด หยุดพูดกลางคันบ้าง
- 4 = พยายามพูด ไม่ค่อยมีการหยุดพูดกลางคัน สื่อสารได้ต่อเนื่อง

ความเข้าใจ

- 1 = แทบจะไม่เข้าใจในสิ่งที่พูด แม้ว่าผู้ฟังจะพยายามฟังเป็นอย่างมาก
- 2 = พูดให้เข้าใจได้เป็นวลีสั้น ๆ
- 3 = สิ่งที่พูดเป็นที่เข้าใจได้เกือบทั้งหมด แต่ไม่เข้าใจในประโยคยาว
- 4 = สิ่งที่พูดทั้งหมดเป็นที่เข้าใจได้

Khaminkieo (2007) ได้สร้างแบบวัดความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษไว้
ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เกณฑ์	คุณสมบัติ				
	4	3	2	1	0
1. ความพยายาม					
2. ปริมาณของการสื่อสาร					
3. ความเข้าใจ					
4. ความคล่อง					
5. คุณภาพของการสื่อสาร					

ความพยายาม

- 0 = ไม่มีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จ
- 1 = มีความพยายามที่จะสื่อสารเพียงเล็กน้อย
- 2 = มีความพยายามที่จะสื่อสารบ้าง
- 3 = มีความพยายามที่จะสื่อสาร
- 4 = มีความพยายามที่จะสื่อสารอย่างมาก

ปริมาณของการสื่อสาร

- 0 = ไม่ได้พูดถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่อภิปราย
- 1 = พูดถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่อภิปรายเพียงเล็กน้อย
- 2 = พูดถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่อภิปรายบ้าง
- 3 = พูดถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่อภิปราย
- 4 = ข้อมูลที่พูดเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่อภิปรายทั้งหมด

ความเข้าใจ

- 0 = สิ่งที่พูดไม่เป็นที่เข้าใจได้เลย
- 1 = พูดให้เข้าใจได้เป็นคำ ๆ
- 2 = พูดให้เข้าใจได้เป็นวลีสั้น ๆ
- 3 = สิ่งที่พูดเป็นที่เข้าใจได้เกือบทั้งหมด
- 4 = สิ่งที่พูดทั้งหมดเป็นที่เข้าใจได้

ความคล่อง

- 0 = หยุดพูดกลางคันบ่อยครั้ง คำพูดไม่ประติดประต่อ
- 1 = หยุดพูดกลางคันเพียงเล็กน้อย คำพูดไม่ประติดประต่อ
- 2 = หยุดพูดกลางคันบางครั้ง
- 3 = ไม่ค่อยได้หยุดพูดกลางคัน
- 4 = ไม่มีการหยุดพูดกลางคัน แทบไม่ต้องพยายามก็สามารถพูดได้อย่างไม่ติดขัด

คุณภาพของการสื่อสาร (ความถูกต้อง)

- 0 = ไม่มีคำพูดที่ถูกต้องเลย
- 1 = มีคำพูดที่ถูกต้องเพียงเล็กน้อย
- 2 = มีปัญหาเรื่องโครงสร้างประโยคและความไม่แม่นยำ แม้จะพูดประโยคที่ถูกต้องได้อยู่บ้าง
- 3 = คำพูดเกือบทั้งหมดถูกต้องตามโครงสร้างภาษา
- 4 = คำพูดทั้งหมดถูกต้องตามโครงสร้างภาษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้การสนทนากลุ่มในการวัดความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยจะทำการสังเกตพฤติกรรมการฟัง พูด ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นใน ขณะที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงาน โดยประยุกต์ใช้เกณฑ์การให้คะแนนของ Heaton (1997) แล้วนำมาเทียบเกณฑ์การวัดและประเมินผลของกรมวิชาการ พ.ศ. 2544 กระทรวงศึกษาธิการ สำหรับเกณฑ์ผ่านคือร้อยละ 50 และระดับคุณภาพของคะแนนมีดังต่อไปนี้

ระดับคะแนนวิชาการ

ระดับคุณภาพ

80-100 ดีมาก

70-79 ดี

60-69 ปานกลาง

50-59 พอใช้

0-49 ควรปรับปรุง

ความมั่นใจในตนเอง**ความหมายของความมั่นใจในตนเอง**

ความมั่นใจในตนเอง เป็นความรู้สึกที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมตัวแปรทางสิ่งแวดล้อม กระบวนการการรู้คิด และปัจจัยส่วนตัว โดยเฉพาะปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม และข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากผู้อื่นซึ่งมีอิทธิพลต่อความรู้สึก ความรู้ความสามารถในการทำงานใดงานหนึ่ง การที่ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน มีการวางแผนการทำงาน เตรียมตัวฝึกซ้อม ก่อนนำเสนอตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานช่วยเพิ่มความมั่นใจในตนเองแก่ผู้เรียนได้ Shell et al (1995, p. 386) ได้ให้คำจำกัดความของความมั่นใจในตนเองว่า เป็นความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ที่จะเรียบเรียงและประยุกต์ใช้ทักษะทางสังคม การแสดงพฤติกรรม และทักษะการคิดการเข้าใจ ในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ นอกจากนี้ Smith (1961, อ้างใน ปรีสนา มียาตะ, 2546) ได้กล่าวถึงความมั่นใจในตนเองว่า คือ ความพึงพอใจในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง หรือการยอมรับตนเอง ถ้าหากบุคคลใดเกิดความรู้สึกว่าไม่มีค่า ไม่เหมาะสม ไม่พึงพอใจในตนเอง เกิดความวิตกกังวล ขาดความอบอุ่นใจ และชอบฟังคนอื่น นั่นหมายถึง ขาดความมั่นใจในตนเอง สอดคล้องกับศูนย์ให้คำปรึกษาของมหาวิทยาลัย Illinois ที่กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเอง หมายถึง ทักษะที่ทำให้แต่ละบุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความเป็นจริง มีความมั่นใจและเชื่อในความสามารถของตนเอง สามารถควบคุมการดำเนินชีวิตและเชื่อมั่นอย่างมีเหตุผลว่าสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามที่คาดหวังและวางแผนไว้

นักวิชาการของไทยหลายท่าน ได้ให้ความหมายของความมั่นใจในตนเองไปในทางเดียวกัน เช่น มานิดา ทองทวี (2526) สุนีย์รัตน์ ฤทธิรงค์ชัยเลิศ (2529) โดยกล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองหมายถึงการกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และมีความเชื่อมั่น ที่จะกระทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จตามที่ต้องการ เข้าใจบทบาทของตนเองในสังคม และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้

อย่างเหมาะสม การที่บุคคลจะเกิดความมั่นใจในตนเองได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น พ่อ แม่ ครู เพื่อน และบุคคลอื่น ๆ ที่รู้จัก รวมทั้งการมีโอกาสพบความสำเร็จของเขาด้วย นอกจากนี้ กัลยา สุริย์ (2546) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเอง หมายถึง การกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน จิตใจมั่นคง เปลี่ยนความเขินอาย มั่นใจในความคิดของตนเอง มีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ กล้าตัดสินใจ ไม่ลังเล ไม่วิตกกังวล และกล้าเผชิญต่อความจริง

ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า ความมั่นใจในตนเอง หมายถึง บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีจิตใจมั่นคง กล้าคิดและกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในความคิดของตนเอง กล้าตัดสินใจ เชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสามารถปรับตัวและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ซึ่งผู้เรียนจะมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มขึ้นได้โดยผ่านการเรียน โดยการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ความสำคัญของความมั่นใจในตนเอง

ความมั่นใจในตนเองเป็นคุณลักษณะของผู้เรียนที่กล้าแสดงออกแสดงความคิดเห็น กล้าใช้ภาษาในการสนทนาระหว่างปฏิบัติงานด้านภาษา ดังนั้นการที่ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกทักษะด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งมีขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ชัดเจนและสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง โดยในระหว่างปฏิบัติงานผู้เรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกันทำให้ผู้เรียนเกิดความกล้าที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน และเพิ่มความมั่นใจในตนเองมากขึ้น การมีความมั่นใจในตนเองเป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งที่ได้รับ การปลูกฝังเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ได้ผลดียิ่งขึ้นเพราะมีผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน คนที่มีความมั่นใจในตนเองสูงมักประสบความสำเร็จในการทำงานใด ๆ มากกว่าคนที่ขาดความมั่นใจในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยด้านจิตใจที่มีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้ดี และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ไชยยันต์ โตะเทศ (2549) ที่ว่า กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์สามารถเพิ่มพูนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นจากระดับพอใช้เป็นระดับดี เนื่องจากกิจกรรมแต่ละขั้นมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากที่จะมีส่วนร่วมในการเรียน มีแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจในสิ่งที่เรียนและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการพูด เช่นเดียวกับ สุภาวดี วรรภัทรกิจ (2549) ที่ว่า กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนที่ชัดเจน ผู้เรียนมีความมั่นใจและความกล้าแสดงออกมากขึ้น โดยสังเกตจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

วินัย ธรรมศิลปี (2527) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความมั่นใจในตนเองว่าเป็นสิ่งสำคัญ และสามารถปลูกฝังให้เกิดขึ้นได้ ผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองจะมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน สามารถทำงานได้ประสบผลสำเร็จ ยอมรับสถานการณ์ใหม่ ๆ ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี และยังสามารถเข้าใจตนเองเกี่ยวกับคุณค่าของตนว่า เป็นคนที่มีความสามารถ มีความสำคัญ และมีความสำเร็จ นอกจากนี้ พชรมนต์ เพียรคงชล (2533) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความมั่นใจในตนเองว่าเป็นความรู้สึกที่เป็นประโยชน์และสำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ทำให้บุคคลมีชีวิตจิตใจ มีกำลังใจ ทำตามแผนการต่าง ๆ ที่จะไปสู่ความสำเร็จได้ ใครก็ตามที่มีความมั่นใจในตนเองควบคู่ไปกับความสามารถของตนจะทำให้เกิดความมั่นใจกับคนอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้การศึกษาวิจัยของ Benware (1989) ที่เกี่ยวกับการสร้างความมั่นใจในตนเองในการเรียนภาษาพบว่า การเรียนอย่างอิสระ ช่วยสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนที่ถูกจัดให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลายมีโอกาสใช้ภาษาได้อย่างอิสระ จะมีความวิตกกังวลต่ำ ในทางตรงกันข้ามกลับมีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาในคำพูดได้ ทำให้เรียนรู้ได้เร็วและมีประสิทธิภาพ

จะเห็นได้ว่าความมั่นใจในตนเองมีผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยทางด้านจิตใจที่มีส่วนช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความมั่นใจในตนเองได้เป็นอย่างดี

องค์ประกอบของความมั่นใจในตนเอง

Smith (1980) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความมั่นใจในตนเองว่า บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเอง จะไม่ยอมจำนนต่อสิ่งใด ๆ โดยสิ้นเชิง โดยความมั่นใจในตนเองนั้นเกิดขึ้นได้ด้วยปัจจัย 4 อย่าง คือ

1. ทราบในสิ่งที่ตนเองต้องการ
2. คิดในสิ่งที่ตนเห็นว่า จะกระทำสำเร็จ
3. สามารถตัดสินใจได้
4. ลงมือกระทำจริง ๆ กับสิ่งที่ได้ตัดสินใจแล้ว

วารุณี ธนรานิช(2524) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความมั่นใจในตนเองไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. รู้จักตนเอง รู้ทั้งกายและใจ ทั้งจุดดีและจุดอ่อน เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง และรู้เท่าทันอารมณ์ต่าง ๆ ของตนเอง

2. พอใจตนเองทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เช่น พอใจในด้านน้ำเสียง ลีลาการพูด ความสุภาพมีมรรยาท เป็นต้น

3. ทิศำนึ่งถึงสภาพปัจจุบันเสมอว่า จะพูดหรือจะทำอะไร คำพูดและการกระทำนั้น จะมีผลอะไรติดตามมาบ้าง การรู้คิดอย่างรอบคอบจะทำให้บุคคลปรับปรุงการกระทำของเขา อย่างเหมาะสม ซึ่งทำให้บุคคลมีแนวทางการปฏิบัติตนที่น่าพอใจ

วิธีการวัดความมั่นใจในตนเอง

การวัดความมั่นใจในตนเอง ใช้แบบวัดความมั่นใจก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรม มุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งผู้วิจัยปรับมาจากแบบวัดความมั่นใจในตนเองของ สมหวัง คันทรส (2526) จำนวน 24 ข้อ โดยมีประเด็นสำคัญที่สอบถามผู้เรียนด้านพฤติกรรม ที่แสดงถึงความมั่นใจ ในตนเอง 4 กลุ่มคือ 1. กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น 2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน 3. ไม่วิตกกังวล 4. มีความพยายามในการพูด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบ อันตรภาคชั้น ดังต่อไปนี้

ข้อความในเชิงบวก หมายถึง ข้อความที่แสดงถึงลักษณะของการมีความมั่นใจในตนเอง ใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงมากที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน

จริงมาก ให้คะแนน 4 คะแนน

จริง ให้คะแนน 3 คะแนน

จริงน้อย ให้คะแนน 2 คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน

ข้อความในเชิงลบ หมายถึง ข้อความที่แสดงถึงลักษณะของการขาดความมั่นใจ ในตนเอง ใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงมากที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน

จริงมาก ให้คะแนน 2 คะแนน

จริง ให้คะแนน 3 คะแนน

จริงน้อย ให้คะแนน 4 คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้วิจัย ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาภาษาต่างประเทศธุรกิจ โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (3212-2102) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ประเภท ได้แก่

- 2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 8 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 55 นาที ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 24 คาบ โดยมีขั้นตอนสร้างแผนการเรียนรู้ดังนี้
 - 2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน โดยรวบรวมข้อมูลจากหนังสือรายงานการวิจัย และเอกสารต่าง ๆ
 - 2.1.2 ศึกษาคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (3212-2101) เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.1.3 สร้างแผนการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยมีขั้นตอน การเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- (1) ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) เป็นขั้นที่ผู้สอนแนะนำหัวข้อและอธิบาย ชิงงาน โดยในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาและศึกษาการใช้รูปแบบของภาษาเพื่อนำมาเสนอชิ้นงานของตนเองในขั้นต่อไป
- (2) ขั้นปฏิบัติงาน (Task-Cycle) แบ่งเป็น 3 ช่วง คือ ขั้นเตรียมงาน เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะร่วมกันทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยใช้ความรู้ที่ได้รับจากขั้นก่อนปฏิบัติงานมาประยุกต์ใช้ในงานของตน โดยมีผู้สอนคอยชี้แนะและกระตุ้นในการปฏิบัติงาน ต่อจากนั้นเป็นการเตรียมนำเสนอ โดยผู้เรียนแต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มเตรียมการนำเสนอผลงานของตนเอง และฝึกซ้อมการพูดก่อนการนำเสนอจริง หลังจากนั้นผู้เรียนนำเสนอ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนพูดนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนกลุ่มอื่นที่ฟังการปฏิบัติงานก็จะทำการประเมิน การนำเสนอผลงานของเพื่อนในแต่ละกลุ่ม
- (3) ขั้นฝึกรูปแบบภาษา (Language Focus) ขั้นตอนนี้ ผู้เรียนแต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มจะร่วมวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนเอง หรืองานของกลุ่ม มีการแก้ไขข้อผิดพลาด โดยผู้สอนจะทบทวนรูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ให้คำศัพท์และประโยคที่จำเป็นเพิ่มเติม พร้อมทั้งให้ข้อคิดและแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน

2.1.4 เมื่อสร้างแผนการสอนเสร็จแล้วนำแผนการสอนให้อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน ตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้อง ในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหา ประเภทของกิจกรรมและชนิดของงาน โดยสรุปเป็นตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ขอบข่ายแผนการสอนโดยการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

Period	Contents	Objectives	Types of activities	Type of tasks
1-3	Lesson 1 Attraction places in Chiang Mai	Students should be able to give information on tourist attractions in Chiang Mai	1.brainstorming 2. group activity 3. role play	1.Listing 2.Ordering and sorting
4-6	Lesson 2 Accommodations	Students should be able to make accommodation arrangement at the travel agency in Chiang Mai	1. brainstorming 2. pair work 3. role play	1.Listing 2.Problem-solving
7-9	Lesson 3 Travelling Tips	Students should be able to give advice on traveling to the tourists	1. brainstorming 2. group activity 3. oral interview on TV about traveling tips	1.Problem-solving 2.Sharing personal experience
10-12	Lesson 4 Temples	Students should be able to give information about temples in Chiang Mai	1. brainstorming 2. group activity 3. role play about conducting the temple tour	1.Listing 2.Ordering and sorting
13-15	Lesson 5 Natural places of Interest	Students should be able to give information on the natural places in Chiang Mai to the tourists	1. brainstorming 2. group activity 3. role play about conducting the temple tour	1.Listing 2.Ordering and sorting

ตาราง 1 (ต่อ)

Period	Contents	Objectives	Types of activities	Type of tasks
16-18	Lesson 6 Giving information of northern festivals	Students should be able to give information on natural festivals to the tourists	1. brainstorming 2. group activity 3. role play about giving information of northern festivals	1. Sharing personal experience 2. Comparing
19-21	Lesson 7 Local food	Students should be able to give instructions of local food	1. brainstorming 2. group activity 3. demonstration about giving instructions of local food	1. Ordering and sorting 2. Creative tasks
22-24	Lesson 8 Trekking	Students should be able to give information and advice on trekking in Chiang Mai to the tourists	1. brainstorming 2. group activity 3. role play about giving information and advice on trekking	1. Problem-solving 2. Sharing personal experience

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1. แบบประเมิน ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยใช้แบบการประเมินของ Heaton (1997) มาเป็นแบบการประเมินในระหว่างเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง พูด มีดังนี้

1. 1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการวัดความสามารถด้านการฟัง พูดของ Heaton (1997) จากนั้นนำมาปรับสร้างแบบประเมินและเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการฟัง พูด ให้เหมาะสมกับหัวข้อที่จะพูด

1.2 นำแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง พูด ให้อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง หลังจากที่ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไขแล้ว จึงนำไปใช้กับ กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา โดยจะทำการประเมินในระหว่างเรียน โดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ มุ่งปฏิบัติงานอยู่ทั้งหมด 8 ครั้ง ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยกำหนดการให้คะแนนดังนี้

ตาราง 2 เกณฑ์วัดความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ โดยปรับมาจากแบบวัด
ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์	คุณสมบัติ			
	4	3	2	1
1. ความถูกต้องแม่นยำ				
2. ความคล่อง				
3. ความสามารถในการสื่อสาร				

ความถูกต้องแม่นยำ

- 1 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ 4 แห่งขึ้นไป
- 2 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ 3 แห่ง
- 3 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ อยู่ 1-2 แห่ง
- 4 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์

ความคล่อง

- 1 = พูดได้ไม่คล่อง หยุดผิดจังหวะวรรคตอน 4 แห่งขึ้นไป
- 2 = พูดได้ไม่คล่อง หยุดผิดจังหวะวรรคตอน 3 แห่ง
- 3 = พูดได้ค่อนข้างคล่อง หยุดผิดจังหวะวรรคตอน 1-2 แห่ง
- 4 = พูดได้คล่อง หยุดได้ตามจังหวะวรรคตอน

ความสามารถในการสื่อสาร

- 1 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้น้อยมากหรือแทบจะไม่เข้าใจเลย
- 2 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้น้อย
- 3 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้เกือบทั้งหมด
- 4 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด

สำหรับการให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้น นอกจากผู้วิจัยจะเป็นผู้ให้คะแนนด้วยตนเองแล้วยังมีอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษอีก 1 ท่าน เป็นผู้ร่วมในการให้คะแนนแก่นักศึกษาด้วย จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ โดยใช้เกณฑ์ผ่านคือร้อยละ 50

2 . แบบวัดความมั่นใจในตนเอง

แบบวัดความมั่นใจในตนเอง เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ของสมหวัง คันธรส (2529, หน้า 108-111) โดยเป็นการถามเกี่ยวกับความคิดเห็น ความรู้สึก และการปฏิบัติงานทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่แสดงถึงพฤติกรรมของการมีความเชื่อมั่นในตนเอง โดยแบบวัดมีทั้งหมด 24 ข้อ โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น
2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน
3. ไม่วิตกกังวล
4. มีความพยายามในการพูด

เมื่อสร้างแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจความถูกต้อง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขในเรื่องของการใช้ภาษาและการจัดกลุ่มคำถาม แล้วจึงนำไปให้นักเรียนกลุ่มทดลองตอบแบบวัดความมั่นใจในตนเอง 2 ครั้ง คือ ก่อนและหลังการสอน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

แบบที่ 1 ข้อความในเชิงบวก (Positive) หมายถึง ข้อความแสดงถึงลักษณะของการมีความมั่นใจในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

แบบที่ 2 ข้อความในเชิงลบ (Negative) หมายถึง ข้อความแสดงถึงลักษณะของการไม่มีความมั่นใจในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด ให้คะแนน 1	คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

โดยเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองที่ได้ให้อยู่ในระดับต่าง ๆ ดังนี้

คะแนน	ระดับ	
4.50	- 5.00	สูงมาก
3.50	- 4.49	สูง
2.50	- 3.49	ปานกลาง
1.50	- 2.49	ต่ำ
1.00	- 1.49	ต่ำมาก

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 รูปแบบการวิจัย รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group Pretest Posttest Design) โดยมีการวัดความมั่นใจก่อนและหลังเรียน ส่วนความสามารถด้านการฟัง พุดมีการประเมินในระหว่างการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ก่อนเรียน กิจกรรม หลังเรียน

การวัดความมั่นใจในตนเอง C_1 X C_2

ความหมายของสัญลักษณ์

C_1 หมายถึง วัดความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนก่อนเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

X หมายถึง เรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

C₂ หมายถึง วัดความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้กิจกรรม
มุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. วัดความมั่นใจในตนเอง ผู้เรียนก่อนเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
2. ดำเนินการสอนผู้เรียน โดยใช้แผนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และมีการประเมินความสามารถด้านการพูดในระหว่างการเรียนการสอนหลังจากเรียนจบแต่ละแผน
3. วัดความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
4. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าสถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และค่าร้อยละ ของคะแนนความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน ในระหว่างเรียน โดยการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนแบบวัดความมั่นใจในตนเองของผู้เรียน ก่อนและหลังจากการเรียน โดยการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง พุทธภาษาอังกฤษของผู้เรียนระหว่างเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและเพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

ตอนที่ 1 คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

ตอนที่ 1 คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนของผู้เรียนที่ได้รับ
การสอนโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

ตาราง 3 แสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการเรียนโดยใช้
กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวจำนวน 8 แผนการสอน

เลขที่	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	รวม (192)	ร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
1	11	11	13	15	16	18	19	19	122	63.54	ปานกลาง
2	15	14	16	17	18	19	20	21	140	72.92	ดี
3	18	17	17	18	19	20	20	22	151	78.65	ดี
4	17	18	19	20	21	21	21	21	158	82.29	ดีมาก
5	18	17	18	20	21	21	21	22	158	82.29	ดีมาก
6	13	15	16	17	18	19	19	20	137	71.35	ดี
7	16	17	18	19	19	19	20	21	149	77.60	ดี
8	18	19	20	20	21	22	23	23	166	86.46	ดีมาก
9	13	13	16	18	18	19	20	20	137	71.35	ดี
10	10	11	11	12	13	15	16	17	105	54.69	พอใช้
11	12	13	13	13	14	16	17	18	116	60.42	ปานกลาง
12	15	16	16	17	18	19	21	22	144	75.00	ดี
13	11	12	15	17	18	19	22	22	136	70.83	ดี
14	10	10	11	12	13	14	15	17	102	53.13	พอใช้
15	13	14	15	16	17	18	19	20	132	68.75	ปานกลาง
16	12	13	11	17	18	19	20	22	132	68.75	ปานกลาง
17	11	12	13	14	16	17	18	19	120	62.50	ปานกลาง
18	14	14	16	17	18	18	19	20	136	70.83	ดี
19	14	14	15	15	16	16	17	18	125	65.10	ปานกลาง
20	11	12	13	14	16	17	18	19	120	62.50	ปานกลาง
21	17	17	18	19	20	20	20	21	152	79.17	ดี
22	13	13	14	15	17	19	19	20	130	67.71	ปานกลาง
23	12	13	14	15	16	17	17	18	122	63.54	ปานกลาง
24	12	14	15	15	16	18	18	20	128	66.67	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

เลขที่	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	รวม (192)	ร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
25	12	13	15	15	16	17	18	19	125	65.10	ปานกลาง
26	14	15	15	16	18	19	19	20	136	70.83	ดี
27	12	13	14	14	15	15	16	17	116	60.42	ปานกลาง
28	11	11	12	12	13	14	15	17	105	54.69	พอใช้
29	16	16	18	19	20	20	20	20	149	77.60	ดี
30	12	13	14	15	16	20	16	17	123	64.06	ปานกลาง
31	14	14	15	17	17	18	17	18	130	67.71	ปานกลาง
32	13	14	14	16	17	18	18	18	128	66.67	ปานกลาง
33	9	10	11	12	13	14	16	17	102	53.13	พอใช้
34	11	12	13	15	16	17	17	18	119	61.98	ปานกลาง
N=34											
ΣX	450	470	504	543	578	612	631	663	4451	68.18	ปานกลาง
μ	13.24	13.82	14.82	15.97	17.00	18.00	18.56	19.50	130.91		
S.D	2.46	2.26	2.35	2.35	2.25	2.04	1.99	1.79	16.29		

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 ของผู้เรียน โดยการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวสูงขึ้นไปในแต่ละแผน
 ผู้เรียนทุกคนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 50 โดยคะแนนในส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 มีการกระจายของคะแนนลดลง และเมื่อพิจารณาคะแนนรวมจำนวน 8 แผน ของผู้เรียนทุกคน
 ผู้เรียนร้อยละ 41.18 มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมาก
 ผู้เรียนร้อยละ 47.05 มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
 และผู้เรียนร้อยละ 11.76 มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรม
มุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

การทดสอบ	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ คุณภาพ
ก่อนเรียน	34	24	3.02	0.44	ปานกลาง
หลังเรียน	34	24	4.02	0.39	สูง

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของความมั่นใจในตนเองของนักศึกษา ก่อนเรียน
โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เท่ากับ 3.02 ซึ่งอยู่ในระดับปาน
กลาง โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความมั่นใจในตนเอง
ของนักศึกษา หลังจากการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เท่ากับ
4.02 อยู่ในระดับสูง โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39 สรุปได้ว่า ความมั่นใจในตนเอง
ของนักศึกษา หลังเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว สูงขึ้นจากระดับ
ปานกลางเป็นระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 8 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 55 นาที ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความมั่นใจในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และผู้เรียนร้อยละ 41.18 มีความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมาก ร้อยละ 47.05 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.76 อยู่ในระดับพอใช้ หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
2. ความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นจากระดับปานกลาง เป็นระดับสูงหลังจากเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่น่าสนใจและควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. การเรียนโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ช่วยเพิ่มพูนความสามารถทางการฟัง พูดยาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากขั้นตอนปฏิบัติงานมีความชัดเจนช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติงานได้ถูกต้องและผู้สอนได้จัดเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนไว้อย่างเป็นลำดับ จากกิจกรรมง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยากขึ้นมีความต่อเนื่องกัน ซึ่งช่วยให้ง่ายต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ตามทฤษฎีของ Breen (1987, cited in Nunan, 1992) กิจกรรมต่าง ๆ เป็นการพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียน ผ่านเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว โดยมีแนวคิดที่มุ่งเน้นการใช้กระบวนการคิดอย่างรู้ตัวหรืออภิปัญญาซึ่งเป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักและควบคุมกระบวนการคิดของตนเองอย่างรู้ตัวว่า กำลังเรียนอะไร และทำไมต้องเรียนรู้ถึงสิ่งนั้น รวมถึงการวางแผน ตรวจสอบ แก้ไข และประเมินผลการเรียนรู้ตนเองได้ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงความตระหนัก และการควบคุมซึ่งมีองค์ประกอบคือ การวางแผน ผู้เรียนต้องวางแผนว่าจะทำงานอย่างไร โดยมีการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติงาน การตรวจสอบ มีการจัดลำดับขั้นตอนการทำงานหรือตรวจสอบตนเอง และกำกับตนเอง และการประเมินเป็นการคิดเกี่ยวกับการประเมินการวางแผน วิธีการตรวจสอบ และประเมินผลสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกขั้นตอน

จากการวิจัยผู้เรียนทางด้านอาชีพได้มีความสามารถในการคิดอย่างเป็นกระบวนการ รู้วิธีการวางแผนดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รู้วิธีแก้ไขปัญหาและการประเมินชิ้นงานได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอนดังกล่าว โดยผู้เรียนได้ทำการฝึกทักษะของการวางแผน ในชิ้นงานที่ต้องลงมือปฏิบัติ ใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในกระบวนการคิดเพื่อแก้ไขปัญหา ได้รับการพัฒนาความรับผิดชอบในการวางแผนและการเรียนรู้และกำกับตนเอง เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปของแผนงาน การตรวจสอบ ในการปรับเปลี่ยนรูปแบบภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม และการประเมิน ทบทวน ชิ้นงานที่ได้ลงมือปฏิบัติจนเสร็จสมบูรณ์เพื่อเลือกสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับงานของตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้และเป็นพื้นฐานในการวางแผนกิจกรรมที่จะทำต่อไป

กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานมี 3 ขั้นตอนหลักได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นก่อนปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนแจ้งหัวข้อและกิจกรรม ตลอดจนวิธีการประเมินผลในการเรียนการสอน แต่ละบทเรียนกับผู้เรียนจึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเตรียมตัวในการพูดได้ตามแนวคิดที่มุ่งเน้นกระบวนการคิดอย่างรู้ตัวหรืออภิปัญญา จากการที่ผู้เรียนได้รับการฝึกคิดตามกระบวนการและมีการประเมินผลงานของตนเองนับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ทำให้ผู้เรียนคิดเป็นและคิดเป็นระบบซึ่งช่วยให้

ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูด นอกจากนี้ผู้สอนมีการวางแผนในการจัดบทเรียนอย่างมีแบบแผน ซึ่ง Estaire & Zanon (อ้างใน นิรุบล จิตต์มัน, 2547) ได้กล่าวว่าหากผู้สอนวางแผน และเรียงลำดับกิจกรรมอย่างรอบคอบ ก็จะช่วยให้ง่ายต่อการเรียนรู้ สอดคล้องกับหลักการกำหนดหน้าที่ของผู้สอนที่ Piotroeski (1986) (อ้างใน ปิยธิดา วงศ์ไข, 2547) ที่ว่าผู้สอนควรมีบทบาทเป็นผู้ให้คำปรึกษา สังเกตการณ์ปฏิบัติงานของผู้เรียน จดบันทึก และวินิจฉัยปัญหาที่เกิดเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงเนื้อหาและการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกรูปแบบภาษาที่คุ้นเคย ไปสู่รูปแบบภาษาที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย พร้อมทั้งฝึกการใช้ภาษาเพิ่มเติม เพื่อให้สามารถสร้างบทสนทนาได้ หลังจากผู้สอนได้แจ้งหัวข้อและกิจกรรมแต่ละบทเรียนแล้ว ผู้เรียนอาจเตรียมหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนล่วงหน้า หรือทบทวนรูปแบบภาษาและคำศัพท์ที่เรียนมา และสามารถใช้ในบทเรียนนั้น ๆ ได้ ซึ่งตรงตามหลักการที่ Willis (1996) ได้กล่าวไว้ คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนควรเตรียมพร้อม โดยการใช้ความรู้เดิมที่เคยเรียนมา และทบทวนรูปแบบภาษาเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับขั้นตอนที่ไปในการเรียน สอดคล้องกับอัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพได้นั้นต้องเริ่มต้นจากการเตรียมให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะรับเอาความรู้ใหม่เข้ามา หลังจากที่ผู้เรียนได้รับความรู้ทางภาษาและเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานแล้ว ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย อย่างเช่นกิจกรรมระดมความคิดในขั้นเตรียมพร้อมทางภาษาในทุกบทเรียนช่วยให้ผู้เรียนได้เตรียมความพร้อมก่อนการทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษาระหว่างกัน และช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันซึ่งนับได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้ ขั้นตอนที่ 2 คือ ขั้นปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนร่วมมือกันปฏิบัติงานของตนเอง หลังจากได้ฝึกการใช้รูปแบบภาษาแล้วในขั้นก่อนปฏิบัติงาน โดยขั้นตอนนี้แบ่งเป็น 3 ช่วง คือ ช่วงเตรียมงาน ช่วงเตรียมนำเสนองานและช่วงนำเสนองาน โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหา ในการเตรียมงานผู้เรียนมีอิสระในการเตรียมงานอย่างเต็มที่ โดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยช่วยเหลือ ผู้เรียนสามารถเลือกปฏิบัติงานตามความสนใจในเนื้อหา ความสามารถที่มี สอดคล้องกับความรู้เดิมของผู้เรียนเอง มีโอกาสทดลองในช่วงขั้นการเตรียมนำเสนองาน เป็นการสร้างความมั่นใจก่อนการปฏิบัติจริง โดยมีเพื่อน ๆ และผู้สอนช่วยให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่สามารถนำไปปรับปรุงตนเอง ทั้งนี้การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวมีแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

Willis (1996) กล่าวว่า กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเป็นการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ และผู้เรียนมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งครูจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา เสนอแนะแนวทางในการดำเนินกิจกรรม และจัดเตรียมภาระงาน (Task) สำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน และการใช้ภาษาของผู้สอนในห้องเรียนนับเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นวิธีการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในห้องเรียน ถือเป็น การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ในชั้นปฏิบัติงานทุกคาบเรียน ผู้เรียนได้มีการฝึกซ้อมการใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่อง และสังเกตการใช้ภาษาของผู้เรียนร่วมชั้นแล้วนำมาปรับแก้การพูดของตนได้ ช่วงสุดท้ายคือ ช่วงนำเสนองาน ซึ่งเป็นการปฏิบัติจริงหน้าชั้นเรียนตามกิจกรรมที่ผู้สอนได้จัดเตรียมไว้ให้ ซึ่งผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จากการปฏิบัติงานจริง ผู้วิจัยพบว่าในแผนการสอน ที่ 1 และ 2 ผู้เรียนยังมีความประหม่า พูดตะกุกตะกัก การสนทนาหยุดชะงักเนื่องจากผู้เรียนยังใช้วิธีท่องจำในสิ่งที่ จะพูด ทำให้สถานการณ์โต้ตอบไม่เป็นธรรมชาติ หลังจากที่ผู้เรียนได้มีการฝึกฝนตามขั้นตอนปฏิบัติงานแล้วผู้เรียนเริ่มสามารถพูดโต้ตอบได้ดีขึ้นดังในแผนการสอนที่ 3 มีกิจกรรมกลุ่มที่ผู้เรียนต้องร่วมกันสร้างสถานการณ์และแก้ไขปัญหา แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีอยู่เกี่ยวกับข้อแนะนำในการเดินทาง ซึ่งผู้เรียนต้องนำเสนอผลงาน โดยการสัมภาษณ์ออกรายการโทรทัศน์หน้าชั้นเรียน ผู้เรียนมีความพยายามและตั้งใจทำกิจกรรมเป็นอย่างมากนับว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี และในขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นฝึกรูปแบบภาษา ซึ่งแบ่งเป็นขั้นทบทวนรูปแบบภาษาที่ใช้ในการนำเสนองาน และการฝึกรูปแบบภาษาเพิ่มเติม หลังจากที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจริงเรียบร้อยแล้ว เป็นการประเมินผลงาน สรุปข้อผิดพลาดของการใช้ภาษา เพื่อผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาดและนำความรู้ นั้นไปใช้ในครั้งต่อไป อย่างเช่น คำศัพท์ที่ออกเสียงยาก และประโยคที่มีความยาว ผู้เรียนต้องนำข้อผิดพลาดไปปรับปรุงแก้ไข ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Newton (2001) ที่ผู้เรียนสามารถจัดการกับปัญหาด้านการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านกระบวนการแบบกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในระยะยาว ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการออกเสียงคำศัพท์ยาก และการพูดประโยคที่มีความยาวและสามารถนำไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงต่อไปได้ ด้วยการปฏิบัติงานแบบกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนจึงสามารถฝึกฝนทักษะการพูดกับเพื่อนร่วมชั้น ไม่รู้สึกอายหรือประหม่าที่จะพูดกับเพื่อนด้วยกัน เมื่อเกิดข้อผิดพลาดร่วมกัน เพื่อนก็จะช่วยกันอธิบายและช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Peter Moor (1996) (อ้างใน สุกานดา ญาติพร้อม, 2550) ที่ได้เพิ่มขั้นตอนการทบทวน (Rehearsal Task) ในกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม มีการช่วยเหลือระหว่างเพื่อนในห้องเรียนด้วยกัน ผู้เรียนจะมีการแลกเปลี่ยน

ข้อมูลและความคิดเห็นกัน ส่งผลดีต่อการเรียนรู้ภาษามากกว่ากิจกรรมแบบบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาวดี วรรักษ์กรกิจ (2549) ที่ว่ากิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานมีขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนที่ชัดเจน สามารถพัฒนาทักษะการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังพูดให้ดีขึ้นได้ ในการวิจัยครั้งนี้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานสูงขึ้นในแต่ละแผนอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากตารางแสดงคะแนนความสามารถในการพูดของผู้เรียนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละแผนและมีคะแนนค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นตามลำดับความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และผู้เรียนร้อยละ 41.18 มีความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมาก ร้อยละ 47.05 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.76 อยู่ในระดับพอใช้ หลังจากเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งด้วยเหตุดังกล่าวประกอบไปด้วยผู้เรียนเป็นนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษดี และมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานมากกว่าจะมีการพัฒนาทางด้านภาษาดีกว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษน้อย และมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานได้ไม่ดีเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามผู้เรียนทุกคนมีการพัฒนาการพูดที่ดีขึ้นเมื่อได้รับการฝึกต่อเนื่องและอย่างมีขั้นตอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

นอกจากนี้เนื้อหาที่เรียน เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ช่วยส่งเสริมให้การเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวและประเพณีสำคัญของจังหวัดเชียงใหม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนพอจะมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวแต่ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้เรียนมักจะจำรูปแบบของภาษาและใช้วิธีท่องจำ ไม่สามารถใช้ภาษาอย่างนับปล้นในสถานการณ์ที่กำหนดได้ ผู้เรียนไม่ได้นำสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ไปฝึกปฏิบัติ และขาดการฝึกฝนทักษะด้านการ ฟัง พูด ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนควร ได้มีการปฏิบัติการใช้รูปแบบภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีกิจกรรมทางภาษาที่ให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย โดยยึดตามรูปแบบการจัดกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (1996) ที่ส่งเสริมกระบวนการคิด และการเรียนรู้ภาษาควบคู่กับการส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนจากชนิดของงาน 6 ประเภท ได้แก่ งานจัดแบบรายการ (Listing) งานจัดเรียงลำดับแบบจัดประเภท

(Ordering and sorting) งานเปรียบเทียบ (Comparing) งานแบบแก้ปัญหา (Problem-solving) งานแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experiences) และ งานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative tasks) อย่างเช่นงานแบบที่ 1 เป็นการจัตรายการ (Listing) เป็นงานที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พูดสนทนา ผู้เรียนได้ระดมความคิด แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีแล้วแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น การให้ข้อมูลรายละเอียดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ในบทที่ 1 และการแนะนำสถานที่พักและจองห้องพักให้กับนักท่องเที่ยวในเชียงใหม่ในบทที่ 2 เป็นต้น งานแบบที่ 2 งานจัดเรียงลำดับและแบบจัดประเภท (Ordering and sorting) ผู้เรียนได้ทำการเรียงลำดับการเที่ยววัดสำคัญในเชียงใหม่ในบทที่ 4 และสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเชียงใหม่ให้แก่ักท่องเที่ยวในบทที่ 5 ส่วนแบบที่ 3 เป็นงานเปรียบเทียบ (Comparing) โดยผู้เรียนได้ทำการเปรียบเทียบข้อมูลในแง่ของความเหมือนหรือแตกต่างของประเพณีไทยทางภาคเหนือ เช่น ประเพณีลอยกระทง และประเพณีสงกรานต์ซึ่งอยู่ในบทที่ 6 แบบที่ 4 คืองานแก้ปัญหา (Problem-solving) ที่ฝึกความสามารถในการคิดและความสามารถในการเชิงเหตุผลของผู้เรียน ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการวิเคราะห์ และคิดวางแผนในการแก้ไขปัญหา ในบทเรียนที่ 8 ผู้เรียนได้ทำการวางแผนแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นให้กับนักท่องเที่ยวในการเดินป่าในเชียงใหม่ งานแบบที่ 5 คืองานแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experiences) เป็นงานที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดสนทนากันอย่างอิสระ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกันและมีการปฏิสัมพันธ์กันแบบกันเอง (Casual social conversation) มีการกระตุ้นการใช้ความรู้เดิมมาใช้ในการปฏิบัติงาน เช่น การพูดสนทนาเรื่องประเพณีไทยทางภาคเหนือในบทที่ 6 และงานแบบที่ 6 คืองานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative tasks) ที่เน้นการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มในลักษณะมีอิสระและมีขั้นตอนของงานมากกว่าแบบอื่นๆ อาจมีการหาข้อมูลนอกห้องเรียน เช่น ดังที่ปรากฏในบทที่ 7 ผู้เรียนได้ร่วมกันจัดกิจกรรมสาธิตการทำอาหารพื้นเมืองให้นักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี โดยจัดเตรียมอุปกรณ์จริงมาทำการสาธิต และได้ฝึกพูดอย่างเป็นธรรมชาติในขณะที่ลงมือปฏิบัติงาน กิจกรรมทุกประเภท ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกซ้อมและนำเสนอหน้าชั้น อีกทั้งยังมีส่วนร่วมในการประเมินการพูดของผู้เรียนคนอื่นๆ ในชั้นเรียน จึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกขั้นตอน จึงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าในการพูดมากขึ้น

2. จากการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้นเนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนมีขั้นตอนที่ชัดเจนและมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่องช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถทำภาระงานด้านการเรียนภาษาให้สำเร็จลุล่วง

และช่วยเพิ่มความมั่นใจในตนเองให้กับผู้เรียน จากการปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบกิจกรรมที่มีสภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริงเป็นตัวป้อนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดเชิงปฏิสัมพันธ์ที่มีความเชื่อว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ของกระบวนการทางสังคม (Vygotsky 1978, อ้างใน นรมน บุรีแก้ว 2551) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนต้องได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ที่อยู่ในรูปของกระบวนการทางสังคมทั้งระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน เพราะการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมเป็นพื้นฐานของการพัฒนาด้านสติปัญญาในขณะที่มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน ผู้เรียนจะได้รับการช่วยเหลือจากการที่ผู้สอนปรับภาษาที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาที่สองของผู้เรียน บทบาทของผู้สอนต้องเตรียมคอยชี้แนะและให้แนวทาง การใช้ภาษาของผู้สอนในห้องเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นวิธีการที่ทำให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองเป็นไปอย่างต่อเนื่องและทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้น จากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ผู้เรียน ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนในกลุ่ม ได้ฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนก่อนนำเสนอจริง และได้มีโอกาสประเมินผลงานของเพื่อนในชั้น หลังจากนั้นผู้เรียนยังได้นำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขผลการปฏิบัติงานของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ ไชยยันต์ โตะเทศ(2549) ที่ว่า กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานสามารถเพิ่มพูนความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้นจากระดับพอใช้ เป็นระดับดี เนื่องจากกิจกรรมแต่ละขั้นมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากที่จะมีส่วนร่วมในการเรียน มีแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจในสิ่งที่เรียนและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการพูด

นอกจากนี้ในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานผู้เรียนได้เรียนกับเพื่อนส่งผลให้มีความรู้สึกและอารมณ์ในการใช้ภาษาซึ่ง มีผลต่อความมั่นใจในตนเอง สอดคล้องกับสมมติฐานความรู้สึก หรืออารมณ์ที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษา (The Affective Filter Hypothesis) ซึ่งอารมณ์หรือทัศนคติเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนที่มีอารมณ์หรือทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจะมีจิตใจที่แน่วแน่ต่อการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นในการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องพยายามลดความรู้สึกหรือทัศนคติที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนลง (Lowering the Affective Filter) จะเห็นได้ว่า

สมมติฐานดังกล่าวสนับสนุนทฤษฎีของการเรียนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นกระบวนการเป็นอย่างมาก เพราะเน้นและให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่ตัวป้อนซึ่งเป็นข้อดีของกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน เมื่อผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟัง พูดได้ทำให้เกิดความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาแบบบูรณาการ จากกิจกรรมที่เน้นฝึกการแก้ปัญหาในรูปแบบต่าง ๆ สอดคล้องการศึกษาวิจัยของ Benware (1989) ที่เกี่ยวกับการสร้างความมั่นใจในตนเองในการเรียนภาษาพบว่า การเรียนอย่างอิสระ ช่วยสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนที่เรียนในสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลายมีโอกาสใช้ภาษาได้อย่างอิสระ จะมีความวิตกกังวลต่ำ ทำให้มีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาในคำพูดได้ ทำให้เรียนรู้ได้เร็วและมีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวสามารถเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษดังจะเห็นได้ว่า ผู้เรียนมีการพูดที่ถูกต้อง มีความคล่องในการพูดและ มีความสามารถในการสื่อสาร ได้ดีขึ้น นอกจากนี้การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวช่วยทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. ควรมีการปฐมนิเทศผู้เรียนเกี่ยวกับกระบวนการเรียน ขั้นตอนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ จุดประสงค์นำทางและปลายทางของเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจและปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง
2. ควรสร้างแผนการสอนซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน
3. ควรกำหนดจำนวนผู้เรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรม หากผู้เรียนมีจำนวนมากเกินไป อาจต้องใช้เวลาในการประเมิน การให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งทำให้เกิดความเบื่อหน่ายต่อผู้เรียน

4. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้อภิปรายจุดเด่นและจุดด้อยของแต่ละกิจกรรม หลังจาก
ที่ผู้เรียนได้ประเมินความสามารถในการพูดของเพื่อนในชั้นเรียนแล้ว
5. ควรกระตุ้นและให้กำลังใจเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการร่วม
ทำกิจกรรม ไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ในการปฏิบัติงานของผู้เรียน
6. ควรมีการบันทึกสถิติทัศนในการพูดต่อหน้าชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบ
ข้อบกพร่องของตนเองเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
7. ควรให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสเรียนรู้จากแหล่งความรู้จริงให้เหมาะสมกับกิจกรรม
เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น มีความกล้า และมั่นใจในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้น
8. ในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม ควรมีการเปลี่ยนกลุ่มในการทำงานเพื่อให้ผู้เรียน ได้มี
โอกาสสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น ได้อย่างทั่วถึง
9. ควรให้ผู้เรียน ได้ฝึกปฏิบัติงานจริงกับเจ้าของภาษาเพื่อให้ผู้เรียน ได้พัฒนาทักษะ
การฟัง พูด ได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยโดยการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเกี่ยวกับ
รายวิชาอื่นที่มีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยว เช่น วิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยว
2. ควรมีการทำวิจัยโดยการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวใน
การพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการเขียน อ่าน
3. ควรเพิ่มระยะเวลาในการวิจัยให้มากขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้มีเวลาในการฝึกปฏิบัติ
มากขึ้น

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **หลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ:

คุรุสภา.

กัลยา บูรณศิริจรูญรัฐ. (2546). **การใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กัลยา สุรีย์. (2546). **การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชนิดา พงศ์นภารักษ์. (2550). **การใช้กลวิธีอภิปัญญาผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนสรุปความและการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนระดับก้าวหน้า**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ไชยยันต์ โตเทศ. (2549). **การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ดรุณี บริจาค. (2551). **การใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนสรุปความและความมั่นใจในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นรมน บุรีแก้ว. (2551). **การใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นิลบล จิตต์มั่น. (2547). **การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโดยการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ปิยธิดา วงใจ.(2547.) การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดของผู้เรียนผู้ใหญ่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปริศนา มียาตะ. (2546). การสอนที่ยืดรูปแบบวาทกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดนำเสนอและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พัชรมนต์ เพ็ชรคงชล. (2533). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษา กับวัฒนธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบนาฏกรรมและการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์. ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิมพ์ใจ ภิบาลสุข. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ภูวดล เกตุมงคล. (2544) การพัฒนาความสามารถทางการพูด จิตสำนึกและความสามารถทางการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาวิชา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มานิดา ทองทวี. (2546). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง. ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วารุณี ชนรานิช. (ตุลาคม-พฤศจิกายน 2524) “ทำอะไรถึงจะเชื่อมั่นในตนเอง”
วารสารแนะแนว. 15(50-52)
- วินัย ธรรมศิลป์.(2527). ความถนัดทางการเรียนและแบบทดสอบเขาวนัปัญหา. กรุงเทพฯ: Hi-Ed Publishing.
- วิไลพร ชนสุวรรณ.(2530) เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมหวัง คันทรส. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพการประเมินค่าทางภาษาแบบต่าง ๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ความเชื่อมั่นในตนเองและความรับผิดชอบของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- สังวาล ข่ายแก้ว. (2545). การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษและความตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อมของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนีย์รัตน์ ฤทธิรงค์ชัยเลิศ. (2529). ผลจากการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความเชื่อมั่น ในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุกานดา ญาดีพร้อม.(2550). การบูรณาการกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของ นักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภาวดี วรรณกรกิจ. (2549). การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดย ใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.2547. แหล่งท่องเที่ยว 76 จังหวัดในประเทศไทย. แหล่งที่มา <http://www.tat.or.th>
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. (2531). การเสริมต่อการเรียนรู้ของเด็ก. เอกสารประกอบการสอนวิชา หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อุทัยวรรณ ด่านวิวัฒน์. (2528). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของ นักเรียน โปรแกรมเกษตรระดับ ม.ปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- อุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม. (2549). การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวสำหรับ นักศึกษาปริญญาตรีหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- อัจฉรา วงศ์ไศธร. (2539). **แนวการสร้างข้อสอบภาษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Benware M.A. (1989). **Bridging the gap: A transitional program from ESL to ABC**. Research and curriculum. (ERIC Document Reproduction Service No.ED 377741)
- Breen, M. P. (1987). Learner contributions to task design. In C.N. Canadlin and Murphy(eds.), **Lancaster practical papers in English language education : Vol. 7**. Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall
- Byrne, D. (1976). **Teaching oral English**. London : Longman Group UK Ltd.
- Clark, J (1987). **Curriculum renew in school foreign language learning**. Oxford: Oxford University Press.
- Estaire, S.& Zanon, J. (1994). **Planning Classwork: a Task-Based Approach**.Oxford: Macmillan Heinemann English Language Testing
- Harris, A.J.& Sipay, E.R. (1990). **How to increase reading ability**. New York: Longman
- Heaton, J. B. (1997). **Speaking English language tests**. London: Longman
- Khaminkieo, V. (2007). **Applying the cooperative learning techniques to develop speaking-listening abilities and interpersonal skills of beginner level students**. Master of Education. Graduate School, Chiang Mai University.
- Krashen และ Terrel .(1983). **The natural approach**. Oxford : Pergamon Press.
- Long, M. (1985). **Input and second language acquisition theory**. In S. Gass and G. Madden.(ed). Input in Second Language Acquisition. Rowley Mass. Newbury House.
- Long, M.H Crookes, G. (1982). Three approaches to task-based syllabus design. **TESOL Quarterly**. 26(1) ,spring.
- Montha Songsiri. (2007). **An Action Research Study of Promoting Students'**. USA : Faculty of Arts, Education and Human Development Victoria University . [Online] Available <http://wallaby.vu.edu.au/adt-VVUT/uploads/approved/adt-VVUT20070903.134739/public/01front.pdf>. (April 04,2009).
- Newton, J. (2001). **Options for vocabulary learning through communication tasks**. Oxford: Oxford University Press.

Nunan , D (1988). **The learner centered curriculum**. Cambridge. Cambridge :University Press.

Nunan, D. (1989). **Designing tasks for communicative classroom**.

Cambridge: Cambridge University Press.

O' Malley, M.J.A.U. Chamot, G.S. Menzanes, R.R Russo&L. Kupper(1985). Learning strategy application with students of English as a swcond language. *TESOL Quarterly*, 19 p. 556

Pajares, F. and Valiante, G. (1997). Influence of self – efficacy on elementary students writing. **The Journal of Educational Research**. **90 (6)**, 353-359

Prabhu, N. S. (1987). **Second language pedagogy**. Oxford : Oxford University Press

Richard, I (1984) **The context of language teaching**. Cambridge : Cambridge University Press

Richards, C.J. and Numan D. (1990). **Second language teacher education** Australia :

Cambridge University Press.

Shell et el. (1995). Self- Efficacy, Attribution, and Outcome Expectancy

Mechanisms in Reading and writing Achievement Grade- Level and Achievement- Level Differences. **Journal of Education Psychology**. **87 (3)**, 386

Smith, F. (1983). **Psycholinguistic and reading**. Toronto, Holt, Rinehart and Winston

Spring, H.T. (1985) :Teacher decision making: A metacognitive approach. **The Reading Teacher**, **39(3)**, p.290-295

Thanasoulas, D. (2000). What is autonomy and how it can be fostered ?. **The Internet TESL Journal**, **6 (11)** , November

Wenden, A.(1985). Learner strategies. **TESOL Newsletter**, 19(5), 1-7

Willis, J. (1996). **A frame work for task-based learning**. London: Longman.

Vygotsky, LS.(1978). **Mind in society**. Cambridge: Harvard University Press.

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทดลอง

1. อาจารย์เกศินี ศรีรัตน์ หัวหน้าสาขาวิชาภาษาตะวันตก
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
 2. อาจารย์ Ralph O'conner อาจารย์หมวดภาษาอังกฤษ
โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่
- อาจารย์ผู้ร่วมประเมินความสามารถด้านการฟัง พุดภาษาอังกฤษ
1. อาจารย์ศักดิ์ชัย แก้วกิริยา อาจารย์หมวดภาษาอังกฤษ
โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

Lesson Plan

Lesson 1

Subject: Communicative English for Tourism

Class: Higher vocational level 2

Time: 3 periods

Contents: Giving Information on Tourists Attractions in Chiang Mai

Terminal objectives: Students should be able to give information on tourist attractions in Chiang Mai.

Enabling objectives: Students should be able to :

1. pronounce the words correctly
2. use the form of comparison of Adjectives
3. ask and answer information about tourist attractions in Chiang Mai
4. make a dialogue using the information given about giving information on tourist attractions in Chiang Mai

Procedure:

Pre-Task:

1. The teacher greets the students and informs them the terminal objectives .
Teacher : Good morning, students. Today we will study about the tourist attractions in Chiang Mai after you have already studied this lesson, you should be able to give the information about the tourist attractions in Chiang Mai to the tourists.
2. The teacher asks some questions.
Teacher : What is the capital city of Thailand ?
Students : Bangkok.
Teacher : What is the second largest city from Bangkok ?
Students : Chiang Mai.
Teacher : What is the most famous temple in Chiang Mai ?
Students : Doi Suthep Temple
3. The teacher shows the pictures and asking the question.
Teacher : There are three people in this picture.
A is taller than B .
Who is the tallest in this picture?
Who is the shortest in this picture ?
Who is the most beautiful in the world now?
What is the highest mountain in Thailand ?
4. The students help to summarize the usage of Comparison of Adjective .
Teacher : Comparative degree is a comparing between two things which are different.
Adjective + “er” than

Or more adjective + than

: Superlative degree is a comparing three things or more which one has the highest quality.

The adjective + “ est”

Or the most adjective

5. The teacher lets students do exercise on worksheet1 to check their understanding about the form of comparison of Adjectives.
6. The teacher and students check the answer together by writing them on the board.
7. The teacher gives students the handout1, then the students make a group of four to study about Chiang Mai and the far north. After that they work in group to talk about Chiang Mai and answer the questions on worksheet 2.
8. Each group presents the answers. Each group discusses the answers together.
9. The teacher gives students the hand out 2, then students practice the conversation with the partner.

Task Cycle:

Task:

1. The teacher gives students a task and explains it to them.

Task : Work in group of four. Prepare a dialogue to talk about the tourist attractions in Chiang Mai using the information from the handout1 . One student takes the role of tourist officer and the other prepares to be the tourists.

Role card for a tourist officer:

You are a tourist officer at the information counter at the airport. You have to give the information on tourist attractions in Chiang Mai to the tourists who first visit in Chiang Mai. Use the information from the hand out 1.

Role card for three tourists.

You are tourists from America. It is your first visit in Chiang Mai. You would like to know about the tourist attractions in Chiang Mai so you ask the tourist officer at the information counter at the airport by using the guided questions.

- The temples
- The natural places
- The Khan Toke dinner

2. Students have to work on this task and the teacher acts as the monitor and facilitator while they are working

Planning:

1. Students plan their own dialogue from the role cards.
2. Students in group prepare a dialogue for doing a role play about giving information about tourist attractions in Chiang Mai.
3. The teacher helps them to correct their dialogues.
4. Each group rehearses the dialogue.

Report:

1. Each group takes turn doing a role play to the class.

Language Focus:

1. The students may ask about other language features they have noticed.
2. The teacher reviews each activity (Pre-Task, Task Cycle) with the class.

Teaching aids:

1. Worksheet
2. Handout
3. Role cards
4. Pictures

Evaluation: From students'

1. reply orally.
2. role play.
3. participation.
4. exercises.

Hand out 1

Chiang Mai and the far north

Chiang Mai is Thailand's second -largest city, noted for its fine collection of handicrafts, the prettiest girls in the country, and a cool climate for the cultivation of both tropical and temperate fruits and flowers. Within the city and nearby surroundings are opportunities to visit old and beautiful temples, ride and elephant in a teak forest, explore caves and waterfalls, see tribal villages and catch glimpses of the northern styles of celebration and entertainment.

The most notable temple is on the slopes of Doi Suthep, beautifully maintained for centuries through the donations of pilgrims who come to worship a relic of the Buddha, and offering excellent views of the hills and valleys beyond. Nearby is the Phuping Palace, winter residence of the royal family, with gardens that make magnificent use of the temperate climate. On the way, one can visit the Botanical Gardens, the zoo, Chiang Mai University with its tribal museum, and the Huay Kaeo Waterfall and park. An actual hill tribe village of the Meo can be visited at Doi Pui, or one can look around the Old Chiang Mai Cultural Centre, where a gathering of families from several tribes live in reconstructed village setting. Here, also, every evening is the Khan Toke dinner party, offering a meal of northern- style foods and elaborate cultural show of tribal costumes, music and dances. There are many hill tribe settlements in Thailand's north, including the Shan, Lisu, Akha, Meo and Yao, but all arrangement for visits should be made through a reputable tour agency.

Source : Thailand: Come, Enjoy Our World, Tourism Authority of Thailand.
(Brochure)

ลิขสิทธิ์ © by Chiang Mai University
All rights reserved

Worksheet 1

Choose the right word and write out each sentence.

1. A table is (heavier, lighter) than a pencil.

.....

2. A bicycle is (faster, slower) than a motorcycle.

.....

3. Yesterday was (hottest, hotter) than today.

.....

4. Who is the (prettiest, prettier) girl in this class ?

.....

5. Summer is the (hotter, hottest) season of all.

.....

6. A pillow is (harder, softer) than wood.

.....

7. A school is (quieter, noisier) than a church.

.....

8. Jim is (more honest, most honest) person I know.

.....

9. Tim's painting is the (worse, worst) of all.

.....

10. You are (older, oldest) than I.

.....

Worksheet 2

Answer the questions

1. What is Chiang Mai famous for ?

.....

2. What are the tourist attractions in Chiang Mai ?

.....

3. According to the article, why is Doi Suthep important ?

.....

4. Why is Chiang Mai University mentioned ?

.....

5. What are some names of the various hill tribes mentioned ?

.....

6. What is Khan Toke ? Where is it held ?

.....

Vocabulary

1. botanical garden	สวนพฤกษศาสตร์
2. celebration	การฉลอง
3. cottage industry	อุตสาหกรรมในครัวเรือน
4. cultivation	การเพาะปลูก
5. cultural show	การแสดงเกี่ยวกับวัฒนธรรม
6. handicraft	สิ่งของที่ประดิษฐ์ด้วยมือ
7. hill tribe	ชาวเขา
8. historical place	สถานที่ทางประวัติศาสตร์
9. information counter	ฝ่ายสอบถาม
10. notable มีชื่อเสียง	
11. pilgrim	นักแสวงบุญ
12. relic of the Lord Buddha	พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า
13. reputable	ไว้วางใจได้
14. sightseeing	การเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ
15. several	หลาย
16. spectacular	น่าประทับใจ
17. tribal costume	เสื้อผ้าชาวเขา
18. tribal museum	พิพิธภัณฑ์ชาวเขา
19. tribal village	หมู่บ้านชาวเขา
20. temperate fruits	ผลไม้เมืองหนาว

Hand out 2

Conversation

Tourist : I've heard so much about Chiang Mai. Is it a beautiful city ?

Tourist Officer : Yes, it's very beautiful. Many places are spectacular.

Tourist : Could you tell me some interesting places to visit in Chiang Mai ?

Tourist Officer : You should visit the beautiful temple on Doi Suthep and the nearby Phuping Palace. The Botanical Gardens, the zoo, the tribal museum at Chiang Mai University and the Huay Kaeo Waterfall are also worth seeing.

Tourist : Oh, it sounds interesting. I've been told that handicrafts in Chiang Mai are very popular. What types of handicrafts do you get there ?

Tourist Officer : All kind of things. They vary from silver jewelry to wood carving, from weaving to silk, from paper umbrellas to pottery.

Tourist : On the postcards I saw elephants. Can I see them in Chiang Mai ?

Tourist Officer : Yes, you can visit the elephant camp at the Mae Sa Valley to watch elephants at work and take short trips into the forest. The Mae Sa Valley is a charming. Sunrise and sunset here are really beautiful.

Tourist : I think I should stay in Chiang Mai longer than I have planned so that I can visit all these palaces.

Tourist Officer : I'm glad to hear that, and I'm sure you won't be disappointed.

Tourist : Thank you very much for the information.

Tourist Officer : You're welcome. Have a nice trip.

Lesson Plan Lesson 2

Subject: Communicative English for Tourism

Class: Higher vocational level 2

Time: 3 periods

Contents: Making accommodation arrangement at the travel agency

Terminal objectives: Students should be able to make accommodation arrangement at the travel agency in Chiang Mai.

Enabling objectives: Students should be able to :

1. pronounce the words correctly
2. use the form present tense
3. ask for and give information about accommodation
4. make a dialogue about making accommodation arrangement in Chiang Mai for the tourist.

Procedure:

Pre-Task:

1. The teacher greets students and informs them the terminal objectives .
Teacher : Good morning, students. Today we will study about the accommodations in Chiang Mai after you have already studied this lesson, you should be able to make accommodation arrangement at the travel agency in Chiang Mai to the tourist.
2. The teacher asks some questions.
Teacher : What kind of accommodations in Chiang Mai do you know ?
Students : Hotel, guest house, and resort
Teacher : Have you ever been to the hotel in Chiang Mai ?
Students : Yes.
Teacher : What facilities are provided at the hotel ?
Students : Air-conditioning , TV , refrigerator
3. The teacher asks students the questions.
Teacher : Do you want to go to for your holiday ?
Students : Yes, I do / No, I don't.
Teacher : Where do you want to go for your holiday ?
Students : I want to go to..... for my holiday.
Teacher : Does A want to go to for his holiday
Students : Yes, he does/ No, he doesn't.
Teacher : Where does A want to go for his holiday ?
Students : He wants to go to for his holiday.
Teacher : Do you plan to stay at.....?
Students : Yes, I do / No, I don't.
Teacher : Where do you plan to stay?
Students : I plan to stay at
Teacher ; Does A plan to stay at?
Students : Yes, he does / No, he doesn't.
Teacher : Where does A plan to stay ?
Students : A plans to stay at

4. Students summarize the form of present tense.
Students : The form of present tense is :
 - S(plural) + V1
 - S(singular) +V1(s,es)
 The question form of present tense is ;
 - Do or Does + S + V1 ?
5. Teacher lets students do exercise on worksheet 1 to check their understanding about the form of present tense.
6. Teacher and students check the answer together by writing them on the board.
7. Teacher gives students the handout1, then the students make a group of four to study about accommodation in Chiang Mai and do exercise 2 to find out the suitable place to stay for the tourists.
8. Teacher gives students hand out 2 , then students summarize the language function of asking for and giving information on accommodations in Chiang Mai.
9. Students works with partner to do the practice speaking on exercise 3.
10. The teacher gives students the hand out 3, then students practice the conversation with the partner.

Task Cycle :

Task:

1. Teacher gives students a task and explain it to them.

Task : Work in pairs. Prepare a dialogue to make the accommodation arrangement. One student takes the role of tourist officer and the other prepares to be the staff of a hotel.

Role card for a tourist officer:

You are a tourist officer at the information counter at the travel agency. You have to book a hotel in Chiang Mai for the tourist.

Role card for the staff.

You are a hotel staff. You have to make a hotel booking.

2. Students have to work on this task and the teacher acts as the monitor and facilitator while they are working

Planning:

1. Students plan their own dialogue from the role cards
2. Students work with a partner to prepare a dialogue for doing a role play about making accommodation arrangement in Chiang Mai.
3. The teacher helps them to correct their dialogues.
4. Each group rehearses the dialogue.

Report:

Each pair takes turn doing a role play to the class.

Language Focus:

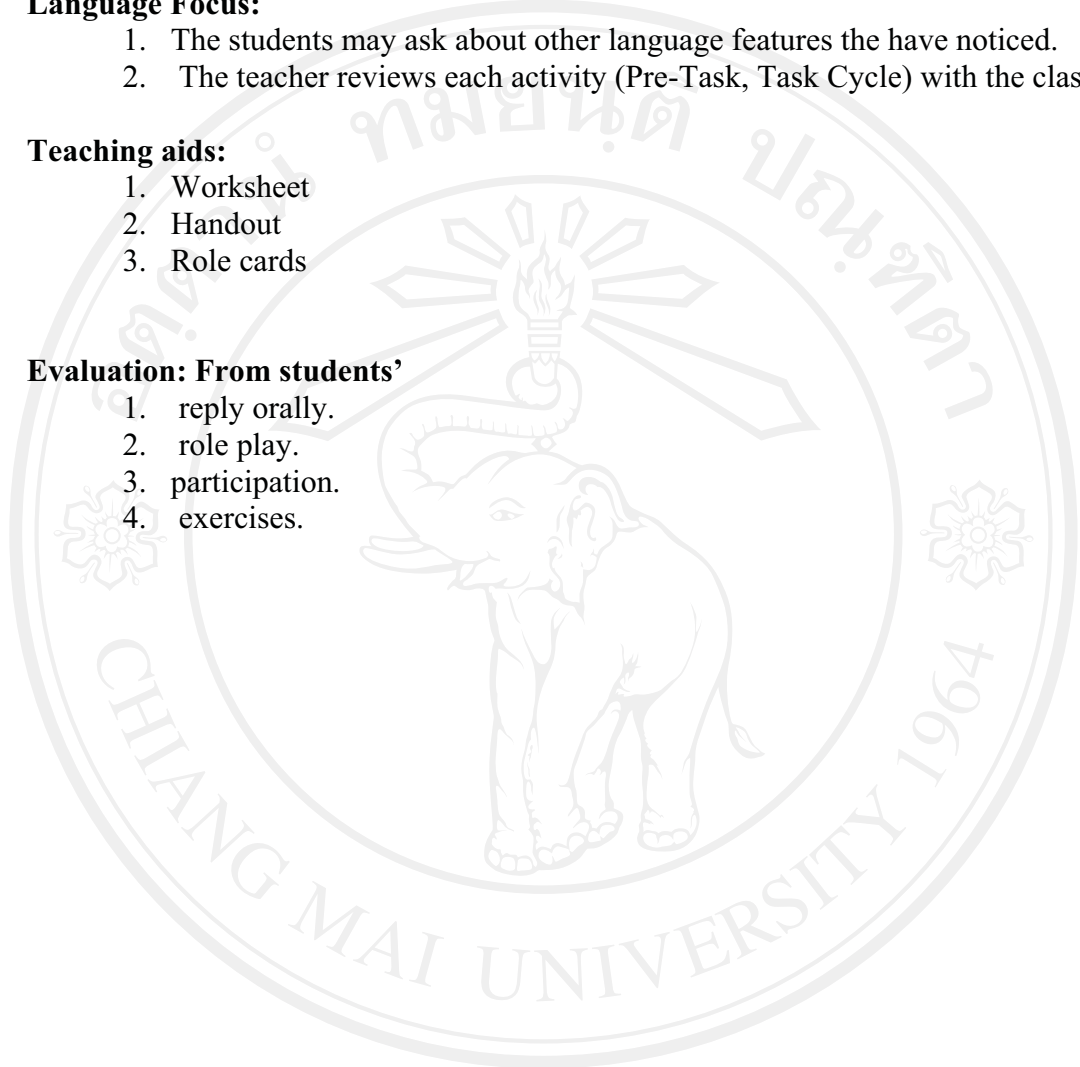
1. The students may ask about other language features they have noticed.
2. The teacher reviews each activity (Pre-Task, Task Cycle) with the class.

Teaching aids:

1. Worksheet
2. Handout
3. Role cards

Evaluation: From students'

1. reply orally.
2. role play.
3. participation.
4. exercises.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

Worksheet 1

Fill in the blanks. Using the Present tense form.

1. John in Bangkok. (work)
2. We at Chiang Mai University. (study)
3. I TV every night. (watch)
4. Jane her bed room every day .(clean)
5. you want to live in Pares ?
6. Sam go to school every day ?
7. Do they work hard ? Yes, they
8. Does Jimmy drink alcohol ? No, he
9. Somsritennis every week. (play)
10. Teachers exercises ever day. (check)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

Hand out 1**Accommodation in Chiang Mai**

Hotel	Single Room	Double Room	Swimming	Air Conditioning	Spa & Massage	Sport/ Gym	Restaurant
Phucome	500	750	*	*	-	-	*
Lanna	600	800	*	*	-	-	*
Mae Ping	1,600	1,800	*	*	*	*	*
New Asia	300	450	-	-	-	-	*
Prince	600	850	*	*	-	-	*
Tha Pae Place	700	800	-	*	-	-	*
Top North	500	600	-	*	-	-	*
Amari Rincome	2,400	3,200	*	*	*	*	*

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

Exercise 2

Find the suitable accommodation for the tourists.

A

John travels alone and is on a tight budget. He only wants a clean room to sleep after a long hiking day. **Hotel**.....

B

Tim Wall plans a perfect holiday for his wife. He has just been promoted a vice-president of The company and the company pays all his expenses. **Hotel**

C

Bob wants to spend not more than 1,000 baht a day for a hotel. He has to swim everyday. **Hotel**

D

Sam is a salesman. He wants to save money on his hotel but he needs a hotel that has a lobby bar where he can socialize with his clients. **Hotel**

E

Tony is on business trip. He wants to stay in a luxury hotel that has all the facilities and is in the center of town. He is willing to pay not more than 2,000 baht. **Hotel**

Hand out 2

Language focus:

A: Asking for information

- How long do you plan to stay?
- Would you like me to make a reservation for you at the Holiday Garden?
- What kind of room would you like, sir/madam?"
- Could you give me your name, please?
-

B: Giving information about the rates

- A double room is 2,400 baht per night.
- The rate includes breakfast.
- There is no charge for children under 14 sharing a room with parents

C: Giving information about the hotel

- The hotel is near the Night Bazaar.
has a big swimming pool. 2 restaurants and a bar.
- The room is air conditioned.
equipped with TV and refrigerator.

D: Booking Arrangements

- I can book you a room for the 13th to 15th April.
- The hotel has confirmed your booking.
- I'm sorry, the hotel is fully booked for the 13th.
- I'm afraid there's only single room available.

Exercise 2

Practice :

Take turns being a guide and a tourist and practice making short dialogues with your partner, using the following information.

TOURIST

- how much/hotel/charge/double room?
- reserve/single room/ 2 nights
- reserve/room overlooking Suthep Mountain?
- breakfast/include/room rate?

GUIDE

- 2,500 baht
- name of tourist
- call hotel/check/whether/room free?
- room rate/not included/breakfast

Hand out 3**Conversation : Making a reservation.**

Vimon : I'm calling form Top North Tour.

I'd like to make a reservation, please.

Staff : Certainly, what kind of room world you like?

Vimon : A single room with bath, please.

Staff : When will the guest be arriving?

Vimon : October 10th

Staff : For how many nights?

Vimon : For how many nights?

Staff : So that's five nights.

Vimon : Until the 15th

Staff : So that's five nights.

Vimon : Yes, five nights. The guest's name is Mr. Nicholas Easter

N-I-C-H-O-L-A-S E-A-S-T-E-R

Staff : OK I can confirm your reservation . That's a single

Room with bath for five nights from October 10th for

Nicolas Easter.

Vimon : That's right. Thank you

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามวัดความมั่นใจในตนเอง

ชื่อ _____	แบบสอบถาม	ว/ด/ป _____
ชั้น/เลขที่ _____	ความเชื่อมั่นในตนเอง เพศ	[] ชาย [] หญิง

คำชี้แจง แบบสำรวจนี้ต้องการสอบถามความคิดเห็น ความรู้สึก การกระทำบางอย่าง และการปฏิบัติงานด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน ขอให้นักศึกษาตอบแบบสำรวจนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษา โดยกากบาท (/) หมายเลข 5 (จริงที่สุด) หมายเลข 4 (จริงมาก) หมายเลข 3 (จริงครึ่งหนึ่ง) หมายเลข 2 (จริงน้อย) หมายเลข 1 (จริงน้อยที่สุด)

ข้อความ	5	4	3	2	1
1. นักศึกษารู้สึกกลัวเมื่ออาจารย์ให้พูดภาษาอังกฤษ โดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า					
2. นักศึกษารู้สึกปวดท้อง และอยากเข้าห้องน้ำบ่อย ๆ ทุกครั้งที่มีการสอบพูดภาษาอังกฤษ					
3. นักศึกษามักจะกลัวว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ และออกเสียงไม่ถูกต้องเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ					
4. นักศึกษารู้สึกกลัวว่าผู้ฟังจะไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่นักศึกษาพูด					
5. นักศึกษามักมีอาการคิดไม่ออกกะทันหันมักเกิดขึ้นเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น					
6. นักศึกษามักใจเต้นแรงเวลาอาจารย์ให้นักศึกษาลุกขึ้นตอบคำถามภาษาอังกฤษ					
7. นักศึกษารู้สึกขาสั่น เสียงสั่น ถ้าอาจารย์ให้ออกไปพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน					
8. นักศึกษามักพูดตะกุกตะกักเมื่อต้องออกไปยืนพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น					
9. นักศึกษารู้สึกอายมากเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิด หรือออกเสียงไม่ถูกต้อง					

ข้อความ	5	4	3	2	1
10. นักศึกษาอยากแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ แต่ไม่กล้า เพราะกลัวว่าสิ่งที่คิดจะไม่ถูกต้อง					
11. นักศึกษามักไม่ค่อยกล้าถามอาจารย์ แม้ไม่เข้าใจในขณะที่อาจารย์สอน					
12. นักศึกษาจะพยายามพูดภาษาอังกฤษใหม่เพื่อให้ถูกต้องที่สุดเมื่อนักศึกษาออกเสียงผิด หรือพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง					
13. นักศึกษามักหาโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่เสมอ โดยใช้สื่อต่าง ๆ เช่น เทป วีดีโอ หรือหนังสือฝึกการสนทนาด้วยตนเอง					
14. นักศึกษาชอบฟังข่าวหรือเพลงที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อจดจำคำศัพท์สำนวน และการออกเสียงที่ถูกต้อง					
15. นักศึกษาชอบเข้าไปคุยกับชาวต่างประเทศด้วยเสมอ					
16. นักศึกษาชอบสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา เพราะนักศึกษสามารถฝึกพูดได้มากขึ้น					
17. นักศึกษามักใช้กริยาท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจมากขึ้น					
18. นักศึกษารู้สึกมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เป็นส่วนตัว					
19. นักศึกษาชอบร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ แม้ว่าตนเองจะพูดไม่ดีนัก					
20. นักศึกษาไม่รู้สึกลัววิตกเมื่อพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง หรือออกเสียงผิดแต่นักศึกษาจะไม่พูดใหม่เพื่อให้ถูกต้อง					
21. นักศึกษาจะพยายามอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจให้จงได้ เมื่อผู้ฟังไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่นักศึกษาพูด					
22. นักศึกษามักจะเป็นตัวแทนของกลุ่มออกไปพูดภาษาอังกฤษเสมอ					
23. นักศึกษาชอบแสดงความคิดเห็น เมื่อมีการสนทนากันเป็นภาษาอังกฤษ					
24. นักศึกษาชอบกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่ต้องออกไปแสดงหน้าชั้นเรียน					

ภาคผนวก ง

แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษโดยปรับมาจากแบบวัด ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของ Heaton (1997)

เกณฑ์	คุณสมบัติ			
	4	3	2	1
1. ความถูกต้องแม่นยำ				
2. ความคล่อง				
3. ความสามารถในการสื่อสาร				

ความถูกต้องแม่นยำ

- 1 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ 4 แห่งขึ้นไป
- 2 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ 3 แห่ง
- 3 = มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์อยู่ 1-2 แห่ง
- 4 = ไม่มีข้อผิดพลาดในการออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์

ความคล่อง

- 1 = พูดได้ไม่คล่อง หยุดผิดจังหวะวรรคตอน 4 แห่งขึ้นไป
- 2 = พูดได้ไม่คล่อง หยุดผิดจังหวะวรรคตอน 3 แห่ง
- 3 = พูดได้ค่อนข้างคล่อง หยุดผิดจังหวะวรรคตอน 1-2 แห่ง
- 4 = พูดได้คล่อง หยุดได้ตามจังหวะวรรคตอน

ความสามารถในการสื่อสาร

- 1 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้น้อยมากหรือแทบจะไม่เข้าใจเลย
- 2 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้น้อย
- 3 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้เกือบทั้งหมด
- 4 = สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด

Heaton (1997) ได้เสนอเกณฑ์ประเมินผลความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษแบบองค์รวม สำหรับชั้นเรียนที่มีนักเรียนเป็นจำนวนมากซึ่ง ผู้วิจัยได้นำมาปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนมีดังต่อไปนี้

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถทักษะการฟัง พูด
4	ค่อนข้างดี การสื่อสารด้วยการพูดทำให้เจ้าของภาษาไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง มีการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงผิดอยู่บ้าง แต่ก็ยังสามารถพูดได้คล่องแคล่วในหัวข้อเรื่องทั่วไป อาจมีการแก้ไขหรือพูดซ้ำ สิ่งที่ตนพูดผิดเป็นบางครั้ง แต่ก็เป็นที่เข้าใจได้
3	พอใช้ ถึงแม้ว่าการสื่อสารด้วยการพูดจะค่อนข้างดี แต่ก็ทำให้เจ้าของภาษาที่คุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง จำเป็นต้องมีการพูดซ้ำ และยากต่อการเข้าใจของเจ้าของภาษาทั่วไป
2	ควรปรับปรุง เจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับการฟังผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไม่สามารถเข้าใจได้ ผู้เรียนไม่ค่อยเข้าใจบทสนทนาแต่ถ้าเป็นหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันทั่วไปก็สามารถเข้าใจอยู่บ้าง มีการออกเสียงผิด ใช้ไวยากรณ์และศัพท์ไม่ถูกต้องจำนวนมาก
1	ไม่ผ่าน สามารถสื่อสารได้จำกัดไม่ว่าจะเป็นหัวข้อใด ไม่เข้าใจบทสนทนาเลย

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ- สกุล นางสาวเกศศิริ ชมภูภาวิน

วัน เดือน ปีเกิด 26 ธันวาคม 2509

ประวัติการศึกษา

พ.ศ 2528

มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสวนบุญโญปถัมภ์ลำพูน

พ.ศ 2530

อนุปริญญา ศิลปศาสตร(ภาษาอังกฤษธุรกิจ)

มหาวิทยาลัยล้านนาเชียงใหม่(วิทยาลัยครูเชียงใหม่)

พ.ศ 2532

ปริญญาตรี ศึกษาศาสตรบัณฑิต(ภาษาอังกฤษ)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประวัติการทำงาน

พ.ศ 2533

พนักงานต้อนรับ โรงแรมปรินซ์ เชียงใหม่

พ.ศ 2534- ปัจจุบัน อาจารย์ภาษาอังกฤษ โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่

อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved